

CON ONG

tuần báo không đời lập ra rít nữa

mở bài nhà nước cấp số 3716/TB/T/CHBCI

12 trang 10 tí

Tuần lễ

17-4-68

Chủ tiệm : MINH VÕ

Đầu bếp : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM : 101 VÕ TÁNH SAIGON

ÔNG NƠI : 91.905

BỘ MỚI SỐ 20

(KÈ CẢ 5 SỐ GHỀ LỖ 15, 16, 17, 18 19)

bốn món huề dằm

KHI Con Ong vừa ra được 4 số, chúng tôi đã tiên đoán đến Ba GIẢI PHÁP HÒA BÌNH và cảnh cáo về hậu quả của một hội nghị Trung Giá 1968. Nay bóng dáng của Hòa Bình đã tới thật. Tới trong sự bất ngờ

Mặc dù, Mỹ và Cộng còn đang kỳ kèo về chỗ họp, nhưng bốn món Hòa bình cũng đã thấy bày ra :

- Cát Quảng Trị, Thừa Thiên cho CS? Ta thua ư?
- Miền Trái độn từ Thanh Hóa đến Phan

Thiết? Ta chịu ư?
- Trung lập hóa miền Nam? Ta chờ đón CS ư?
- Lập chính phủ Liên Hiệp? Ôi, chia ghé mà hơn CS ư?
Cả bốn món đó đều không thể nào chấp nhận được, hãy coi chừng người Mỹ.

để chủ quan và để dài lăm đấy. Có thể họ để dài đến mức chấp nhận 1 trong 4 món trên. Ta phải chống lại gấp.

Dù sao chăng nữa,

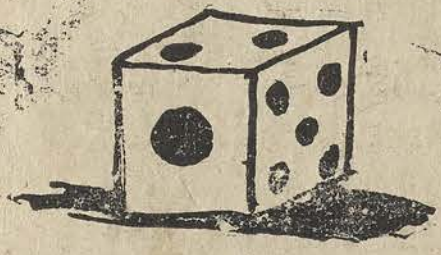
chính phủ VNCH cũng đã có những nhận xét khá tinh tế và cũng đã lo lắng nhiều. Tổng động viên, tái ngũ, tái thiết tới tấp. Nhưng thật ra, thì hy vọng hòa bình vẫn có:

NÓ SẼ TỚI TRƯỚC THÁNG SÁU NÀY, VÌ NƠI ĐÁM ĐÁ CỦA HAI GIỚI TƯ BẢN VÀ VÔ SẢN ĐÃ BẮT ĐẦU DỌN SANG LÀO, SANG THÁI LAN, VÌ LỄ TRÌNH DIỄN ỨNG CỬ VIÊN TỔNG THỐNG MỸ CŨNG PHẢI DỨT KHOÁT SỚM.

Vô dài 20 năm thiết lập nơi đây đến lúc phải di chuyển vì khán giả vắng quá rồi. Thiên hạ kêu ca nhiều rồi. Từ Trung Hoa lục địa họ dọn ra Đài loan xuống Phi luật tân, qua Mã Lai, lên Đại Hàn, về Lào Quốc và... dừng lại ở VN quá lâu rồi. Đã đến lúc hai chó hờ quanh vòng đai bao vây Trung Cộng là Miền Điện và Thái Lan có triển vọng bắt đầu ném mùi máu lừa thay cho đất Việt mền yêu tạm yên rồi đó. Cứ tin như vậy đi.

Ấy! Đọc báo ngày 10 tây, thấy đăng cái hình anh Chấn úy bị xử Lấn tại khám Chí Hòa vì tham nhũng, Bức ảnh tươi đẹp thật. Tôi nhân mặt cứ phây phây, cười nói tung bừng: "Tôi vui lòng chết cho người ta được sống..." Ôi chào! Lén từ dài vì tôi ăn cắp mà yêu đời, yêu chết tới mức đó ư? Thật khó mà hiểu được cái dân Việt này, cái nước Nam này. Chẳng thế, một tên viết báo lếu láo ở nước Mỹ vừa ví von rằng: Việt Nam Cộng Hòa thật giống con bò thần Ấn độ. Thịt thì không dám mà để sống thì nó đi lang bang, phóng uế tùm lùm. Đếch chịu nổi. Phải nói là họ sợ hãi mình ghê lắm rồi đó. Sợ mà cảm. Tởm mà phải kính phục như thường. Trước đây, ông Trúc Viên Trương gia kỳ Sanh nói nước này là cái

chuồng bò. Bây giờ người Mỹ suy tôn là bò thần. Hỡi ông nhà nước, ông chờ gì mà không liên hoan ngay đi? Cộng sản vô thần là khổ nạn. Quốc gia ta hữu thần là xếp sòng rồi chứ còn gì nữa? Có lẽ, vì coi nước mình là chuồng bò, dân mình là bò thần, rồi vì từ tội cứ nhe răng ra cười... nhà nước đâm ngưng không dám bán nữa hay sao? Chẳng lẽ vì nó vui thú được chết oan rồi mình không dám xơi mấy thằng sòng oan hay sao? Hỡi cụ Tể Lộc! Một lần nữa, xin cụ xếp áo luật sư lại, vung mạnh tay áo thưng tể tướng lên. Vung mạnh lên cho cường phong trời dậy, quét sạch cái bọn sống nhục, sống hèn, sống bẩn, sống kiếp chó, trâu, dê, lợn đang tiếp tục hãm hại dân lành, luồn trên cúi dưới. Đã đến lúc cụ phải mạnh tay rồi đó. Cơ hội tốt đến rồi.

LẠI ĐỐI LẬP VỚI NHÀ BẾP

Lại đối lập với nhà bếp, Đối lập hung hăng và ra rít. Bởi vì nhà bếp chỉ là... nhà bếp. Bếp ga, bếp dầu hỏa, bếp than hay bếp củi, cũng vẫn chỉ là nhà bếp, một thứ « nhà » ngu xuẩn nhất thế giới. Nhà bếp không cao cả, hách xì xằng như nhà nước, không êm như nhà thờ, không nhớ nhứa như nhà sấm, không... (Quý cụ cứ làm một phát so sánh thiên nhiên với những gì có nhà đi trước. Tí dụ: Nhà Trắng (White House), nhà vân vân...) Tuy vậy, nhà bếp lại có riêng cái đáng đấp ba que xỏ lá của nó. Đối lập với nhà bếp tức là chống đối sự xỏ lá ba que trong tinh thần dân chủ.

Trong tinh thần dân chủ, người ta du sức đối lập lung tung xoè mọi vấn đề. Nhưng đối lập với nhà nước, Nhà Trắng hay nhà thờ là nhiệm vụ của ông Minh Võ. Đối lập xong, ông ta có... hui nhị tí thì mặc ông via nhà ông ta. Bếp Nhỏ chỉ xin được đối lập sự xỏ lá ba que của... nhà bếp. Dĩ nhiên, vẫn trong tinh thần dân chủ. Bây giờ, sau những phát thử thách dữ dội, nước ta đã có Viện Bồ Lão, Viện Nhi Đồng (còn gọi là Thượng thọ, Hạ tử).

Thế cho nên, từ đầu Tết Con Khi đến nay, qua năm số Con Ong ghé cúi, Bếp Nhỏ lại đối lập với nhà bếp. Không đối lập, sợ quý cụ chế rằng nước... bếp có dân chủ mà con nhà Bếp Nhỏ nó bị khóa mồm. Bếp Nhỏ đối lập vì thương nhà bếp. Vì muốn cái khí dân chủ bếp nó phồn thịnh chảy không ngừng. Vậy, thưa quý cụ, Bếp Nhỏ là tôi đây, cương quyết đối lập, Bếp Nhỏ cần đối lập bởi, theo hai câu thơ của một thi sĩ dân tộc thiểu số ta:

— « Cúi đầu lưng rồi nay phải ngừng lên
Và ngừng mãi không bao giờ cúi nữa ».

Ở nhà bếp ở cái thế giới riêng của Bếp Nhỏ, vô số chuyện giống hết thế giới... cuộc đời. Cũng có cổ văn ngu như heo, cũng có viện trợ.

cũng có chuyện trợ cấp cụ y tiền « jouer papa ». Và, đặc biệt, chuyện ăn cắp... nước mắm viện trợ để xây bin dinh cho Mèo mướn, vân vân... Tất cả những chuyện đó khiến Bếp Nhỏ phải cúi, Cúi mãi đầu lưng và cúi hèn. Vậy phải ngừng lên, ngừng lên để... đối lập.

— « Và ngừng mãi không bao giờ cúi nữa »

Và, đó là cái « ma ni phét » ngăn của Bếp Nhỏ khi lãnh công tác đối lập mí lý nhà bếp.

(12-4-68)

minh vô đối lập với nhà nước bếp nhỏ đối lập với nhà bếp

bản đưa sống
cho đưa chết
yên lòng
trang 2

Tôi đã định không bao giờ viết lách làm nhảm, đừng chạm tới lòng chân các ông trí thức khoa bảng «For rent» các ông tham nhũng, thói nát, «các ông chính khứa tuần chay nào cũng có nước mắt, phong trào nào cũng có mặt, cửa hậu nào cũng thập thò; các ông Xía Giao Chi hay Xía chính công; các ông Vem và các ông làm tôi tớ cho Vem... Bằng chứng là tôi đã xin thôi không làm ăn lương» tháng cho nhật báo Xứ Dựng, nhật báo Sống và tuần báo Con Ong. Nhưng rồi, tôi lại trở về với Con Ong, làm chủ bút, sau mấy số bỏ bê nó đến bệ rác, lều lều để xấu hổ thì nhìn nó bay vo vo trong cuộc đời. Bạn đời của tôi là ông Minh Võ dọa đối lập nhà nữu tôi «á cạo việc riêng» thôi làm chủ bút Con Ong. Nhiều thân hữu, đọc gì viết thư, gọi giầy nói bí thử tôi là kẻ đầu hàng sau lần bị hãm dọa đánh chết. Tôi không bị khích bác đâu. Ít ra, tôi đã trên ba chục tuổi mà có đến mười lăm năm vất vưởng trong cuộc sống lam than, cơ cực. Tôi muốn được thật sự trở về cùng thế giới tuổi thơ của tôi với những thằng Vũ, Chương Côm, Bồn Lừa, Dzũng Đakao, con Thúy... Que hương hồn nhiên của tôi đây. Tôi không thích người ta bảo tôi già đối, một mặt nói thương yêu con nít, một mặt chửi bới ba que xỏ lá. Khờ một nỗi, cuộc đời tôi đang sống không phải chỉ có mặt ong của tuổi thơ. Mà còn nhiều gấu chuyên ăn cắp mặt ong tuổi thơ. Và những tên phù thủy đưa tuổi thơ xuống vực thẳm căm thù, hoan hô, đã đảo. Muốn bảo vệ mặt ong, cần tiêu diệt loài gấu. Khi gấu còn hoành hành, một con ong khó gìn giữ. Do đó, tên Thương Sinh và những tên mất dạy khác được khai sinh. Và cuộc đời gửi chúng những cây bút ở tay trái chúng. Và chúng đành phải viết kiếm cơm ăn, áo mặc để lo chuyện gìn giữ mặt ong. Văn chương, bây giờ hay mai này, ở Giao Chi, khó nuôi nổi người cầm bút. Không có nghề riêng là dốt rách ngay. Tôi đã chọn nghề viết báo làm nghề riêng. Trời không bắt viết chuyện chửi thiên hạ nhưng đời dạy tôi. Rồi thành nghiệp chương. Tôi chưa dứt bỏ nổi cái tên Thương Sinh. Vợ tôi buồn lắm. Vợ tôi, như bao nhiêu người đàn bà hiền hậu khác trên cõi đời này, không thích chồng mình gieo oan nghiệt, sóng gió. Vợ tôi muốn tôi có cuộc đời tầm thường của một người kiếm ăn bằng nghề bút bình thân. Như vậy, sẽ khỏi giật mình khi có tiếng thẳng xe cái rết ở cửa nhà, khỏi lo cho ai ghét bỏ, dọa nạt. Tôi lại đành hứa với vợ tôi, hứa với các em của tôi «Ngày nào đó, anh sẽ khai tử Thương Sinh». Hôm nay, với tình thế này, tôi chưa khai tử từ cái tên Thương Sinh khổ nạn, Bạn đọc hãy thương xót tôi và đừng ngạc nhiên thấy tôi trở về phục vụ bạn đọc ở Con Ong.

(12-4-68)

Lại nhập thế cuộc...

Hân quý vị còn nhớ tên những nhà trí thức khoa bảng «For rent» trong thiên phóng sự đang dở «SÔNG SƯƠNG và QUÉT NGOM» trên nhật báo Sống? Đó là các ông Ký Kiến, Võ Tịnh, Nguyễn Đình La Tête, Chồn Lùi, Thúc Sinh, Quận Hách... Tác giả rất tiếc đã không thể tóm tắt những màn trình diễn của những nhà trí thức khoa bảng này trong vụ Vem đồng dốt nhà gết người. Nhà trí thức Ký Kiến, thầy Vem về, mừng quá, chứng minh cho em ma ri sên năm vùng biết mình không phải là cục cứt như chủ tịch Mao Trạch Đông tưởng. Em ma ri sên hứa sẽ giới thiệu nhà trí thức Ký Kiến mí lý chủ tịch Nguyễn hữu Thọ. Còn nhà trí thức Chồn Lùi

đổi
thoại
với
người
sạch

NGUYỄN VĂN GIÁO (Sg)
— Bạn Thương Sinh vì một lý do riêng đã không làm chủ bút các số 19, 18, 17, 16, 15. Tòa soạn coi những số đó là những số ghé cúi. Chúng tôi rất đau khổ vì đã để Con Ong... mất vệ sinh năm số báo. Nay bạn Thương Sinh đã trở về làm chủ bút, tiếp tục điều khiển tòa soạn. Đọc số Con Ong bộ mới này, bạn hẳn thấy «màu sắc» Thương Sinh và é kíp cũ. Kính bạn.

TRẦN HOÀI (Biên Hòa).—
Bây giờ bạn bằng lòng rồi nhé! Chúng tôi đã triệu được tên trời đánh không chết Thương Sinh về đặt hẳn ngồi lên ghế chủ bút và... suy tôn hẳn làm chủ bút anh minh! LÊ VĂN TÂM HOÀI (Đà Nẵng).— Cảm ơn bạn đã thăm

giao chi for rent

Chị tình bạn anh phi lip nhỏ để được Vem dùng khi chúng thành công. Chôn Lũ tương phi lip nhỏ cũng nằm vùng giống ma ri sen nhà Ký Kiến. Riêng giáo sư Võ Ninh mô xuống. Chuông Chó chờ em nhà thổ tiền cũ. Giáo sư Võ Ninh nghĩ rằng, Vem có phi lip nhỏ, ma ri sen nằm vùng thì rất có thể có nhà thổ nằm vùng. Đại khái, mấy anh trí thức khoa bảng này không biết dùng bằng cấp của mình để hợp tác mi Vem, phải qua sự trung gian của ma ri sen, phi lip nhỏ và nhà thổ.

Tác giả mới mở ra một chân trời... phân biệt của một số trí thức khoa bảng, định cho họ giữ hết những trò vọng cụ Hồ rồi sau đó, khi bắt chó của Bắc Kinh không găm mỗi miếng mỗi Saigon, đợt lại những nhà trí thức khoa bảng trở cò đề... tuyên ngôn chống Cộng, quyết nghị chống Cộng! Tác giả định bụng « coi như là » Saigon bị chiếm vài ngày. Ai chà, Saigon mà bị Vem nó chiếm vài ngày rồi mới bị quân dân ta đuổi đi, phải biết vô số trò ngoạn mục, chó đẻ. Trước hết, quý ông trí thức khoa bảng Ký Kiến, Tâm Quát, Chôn Lũ, Nguyễn Đình La Tête, Thúc Sinh sẽ phong phong tương biểu ngữ tiên phong xuống đường hoan hô Bắc và Đảng.

Chỉ tiếc, « nửa đường đi xuống » một sự... dang dở. Tác giả đã để quý vị trí thức khoa bảng ngưng hoạt động... bán nước một thời gian. Thôi thì, mời quý vị về với nghiệp chương của tác giả. Nào, quý vị, chúng ta lại nhập thế cuộc.

1. Sau khi ông bật lửa Ronson nhỏ lông nách. Trí thức khoa bảng For rent hí hửng nghĩ chuyện Lã bất Vi buôn bán huê bình. Liên Hiệp, Tổng Tuyên cử

Đó là một buổi chiều. Buổi chiều đi thông thả như anh nhà báo vừa cháy túi sau một canh phê tại ô của nhà chủ nhiệm Bồi Bíp. Buổi chiều thật buồn. Buồn hơn cả tâm sự những anh thua bạc. Thập Thành ngồi hong tóc bên song cửa. Nắng xuân « tông công kích » nhỏ từng giọt lôm tôm xuống cuộc đời.

Thập Thành buồn khôn tả. Nền chống Cộng của chúng ta thiếu sáng tạo! Chúng ta rất đồng kẻ dớp hít, ăn cắp, chỉ tiếc hiếm hoi kẻ sáng tạo. Một ông chuẩn úy dớp trên hai triệu mà còn cười toe. « Tôi chỉ là con vật tế thần vô duyên »

Thập Thành cảm thù CS ra rít. Nàng thề không đội trời chung với Cộng Sản. Nàng đã chế ra Thapthanhisme và duy nhà thổ biện chứng pháp để chơi nhau mí lý Marxisme và duy vật biện chứng pháp. Nhưng, theo Tôn Tử binh pháp, « biết mình biết người trăm trận trăm thắng ». Vậy thì Thập Thành đã biết những anh văn nô Vem được Đảng nuôi để ngày đêm chế các danh từ kêu dôm dớp.

hỏi và chúc Con Ông « sống » bắt từ... Dĩ nhiên, chúng ta bắt từ, dù có bị chặt đứt vôi hay làm cho teo vôi. Bài của bạn, chủ bút Thương Sinh đang đọc. Xin cứ tiếp tục gửi về.

VINH LIÊM (KBC 3.329). — Đọc thư của bạn, chúng tôi không khỏi suy nghĩ. Cám ơn bạn đã chú ý tới việc làm của chúng tôi. Bài của bạn chúng tôi sẽ đọc gặp. Thân ái.

SAO QUẢ TẠ (Saigon). — Những thứ Tê Đê không thiếu gì trong cái xã hội chó má này, bạn ạ! Bạn có quả tạ, nhờ bạn bỏ vào đầu chúng nó giùm đi. Yên chí, kể từ số này, chủ bút Thương Sinh trở về, Nã Câu sẽ bắt chó kỹ hơn. Bạn ráp theo rồi nhé!

BÛU CHÂU (Biên Hòa). —

Như vậy tức là bản báo chủ bút không đầu hàng. Anh ấy đã về với Con Ông, tiếp tục cái sứ mạng diệt sâu bọ. Anh ấy hết đảo ngũ rồi, có bằng lòng chưa, hờ người đẹp Biên Hòa?

PHẠM VĂN LƯƠNG (Đà Nẵng). — Từ sau Tết, không được tin tức gì về anh. Tôi có gửi hai bức thư về địa chỉ phòng mạch của anh. Có nhận được không mà không thấy trả lời. Tôi ở Saigon mạnh khỏe. Đã nghỉ bên Sông và hiện làm tờ Công Luận. Mong tin anh.

NGUYỄN TRỌNG NHO (Dân biểu). — Cậu hẹn cái chó gì mà hẹn thế! Báo đến mời đi đón làm thẳng dân Thương Sinh chờ dài cổ hươu. Nếu có bạn việc

chúng ta có chiến dịch chiêu hồi, Chiến Dịch Xuân Đoàn Tụ, Chiến Dịch Tim Về Tổ Ấm! Các đảng văn nghệ sĩ nhà nước ta yếu quá, không đủ chữ nghĩa để đặt tên các chiến dịch. Hóa cho nên, sau những ngày Vem tông dốt nhà giết người, ở đài phát rêu, người ta lấy làm đau khổ cái lỗ ráy mà nghe những bài chửi Việt Cộng không có lấy một tí lửa. Quanh đi quanh lại vẫn chỉ « cái gọi là, cái gọi là ».

Nhưng Đài phát rêu vẫn cứ được nhiều... huy chương lắm. Ở cái xứ Giao Chi này, nền huy chương bị lạm phát. Chả ra cái con mẹ gì cả cũng được đề ra, gán huy chương lên ngực. Và, « cái gọi là » huy chương trong « coi người ta » hôm nay nó lằng nhằng y hệt « cái gọi là cái gọi là » trong những bài bình luận của Đài phát rêu, phát thổi ruột non, ruột già, Thập Thành nhìn từng cục

nước thì cũng phải đánh cho một phát tởm lợm chứ. Mong gặp cậu và tri phủ Nguyễn Hoàng Đạt.

THƯƠNG DÂN (Mỹ Tho). — Cậu Ba Trợn là... về hiệu của ông họa sĩ Đặng Văn Nhâm, chủ nhiệm nhật báo Tiên. Ông Đặng văn Nhâm về đẹp nhất nước mà bạn bịt mũi à? Thôi, nhờ bạn tí, bạn bịt mũi, ông ấy lại cho bạn lên trang nhất báo Tiên, xì lô gang 8 cột thì đời bạn tàn trong khúc nhạc chơi vơi.

HẢI ÂU (Nha Trang). — Bạn yên chí lớn. Số này là số Tim Về Tổ Ông của chúng tôi. Cam đoan với bạn, từ nay, không còn những số báo gọi là những số ghê cùi nữa.

NGUYỄN DUY AM (Nha Trang). — Mặt Trợn ta mong

• THƯƠNG SINH

Khi trời... hờn căm Việt Cộng ác ôn; trời không chịu pi pi. Đất Bắc Kỳ do họ phủ bị đại hạn, Bọn văn nô Vem, theo lệnh Đảng, nghĩ ra tên một chiến dịch chống hạn hán. Gọi là Chiến Dịch Vất Đất Ra Nước. Hoặc khi trời già chơi khăm, trời già pi pi boài, Bắc Kỳ do họ phủ bị úng thủy. Gọi là Chiến Dịch Nghiêng Đông. Rồi xe chở sách về nông thôn cho dân quẹt tập nhồi sọ tư tưởng cu ly Cộng Sản, văn nô Vem gọi là Chiến Dịch Sách Đi Tìm Người, v.v...

Dù ghê tởm Cộng Sản cách mấy, cô Thập Thành cũng phải công nhận Việt Cộng nó biết tận dụng văn nghệ phục vụ chung nó đến nơi đến chốn. Vất đất ra nước và nghiêng đông quả là những hình ảnh ghê gớm. Nó nói lên sự chế ngự thiên nhiên bằng sức người. Tư tưởng của Ernest Hemingway trong « The old man and the sea » đấy. A lo, đừng chửi Việt Cộng một cách bố láo. Hãy nghiên cứu tường tận công việc công thực hiện để chơi hay hơn chúng thì mới thắng nổi chúng!

Khờ nổi, Hoa kỳ hơn Giao chi mỗi cái nước thiếu chuyên viên điều dóm. Thành ra, ông già bật lửa Ronson phải tự tay thò lên nách mà gãi lia lia. Ông gãi hung hăng, gãi bằng thích, gãi rung mắt hai sợi lông. Một sợi mang tên **Quyết định ngưng oanh tạc Bắc kỳ do họ phủ**. Một sợi mang tên **Cóc ra tranh cử Tổng Thống Huê Mỹ nữa**. Hai sợi lông này thuộc loại lông quý. Trung Cộng gọi là bảo mao (Không phải bảo Mao trạch Đông dậu). Nữ Hoàng Elizabeth đệ nhị gọi là... Precious hair. Tổng thống De Gaulle gọi là deux couleurs poils (Có ý xô Mỹ có hai thứ lông: lông da đen và lông da trắng. Lông da đen đang làm Mỹ vất vả chân lấm tay bùn và là vết ô nhục của Mỹ. De Gaulle cao và thâm lăm.) Đại khái, thế giới loạn cao cao vì hai sợi lông nách của ông bật lửa Ronson sau một con gãi... tự do và khêu mặt trời.

U Thant quả quyết nách ông Ronson thơm, ông không bị hôi nách. Nên phe chủ hòa ở Giao chi hít hà rồi rít. Viện Nhi Đồng bày tỏ thái độ. Có ông dân biểu vô được một câu đen nghĩa như mồm chó, như cái sự đời trong phát gãi nách của ông Ronson, lầy lăm há há!

Viện Bô Lão, ông nghị Nhuận thuyết trình hăng tiết vịt. Về phần trình diễn, nghị diễn trò không đến nỗi ngợm. Ông Trần Trung Dung « bắt nạt » phú lít ra gãi lăm nhưng không thấy dăng dăng đòi đánh bố mẹ VC nếu như Mỹ có bỏ rơi. — theo luận điệu xô lá của chú năm Ted Kennedy —

(Ký sau tiếp)

thương anh

TÂM GIAO (Quy nhơn). — Trước lạ, sau quen. Từ hải giai huy nh đệ mà, ông bạn. Cứ gửi bài về.

CỬ THỘN (Chợ Lớn). — Có thộn thật không? Hay chỉ thộn ăn người, Đọc thư, khoái lăm. Chủ tiệm đã vén môi lên cười tỏ rõ. Thân kính

đợi ông về để đi... tầm hoi. Con Ông đang đói quá, ông ơi! Tôi chưa thề ra đó được. Cho tôi hỏi thăm đáng Lê Khánh và phu nhân cùng các búp bê. (T.S.)

TRẦN HUYỀN CHÂU (Bình Dương). — Đa tạ, đa tạ... Trong một tương lai sáng sủa, Con Ông sẽ xuất bản dày gấp ba hiện tại và thêm nhiều phần xây dựng các vấn đề dân hóa, xã hội... Cám ơn ông đã ủng hộ và khuyến khích.

LIÊN TỤC (Văn Khoa). — Anh xin lỗi em, xin lỗi em. Anh sẽ đền em năm ký thịt của anh. Nhưng đền em rồi, anh chỉ còn 35 ký, anh sẽ ôm o, gầy mòn, ai viết trào phúng cho em cười khoái chí? Vậy đừng bắt đền anh nữa nhé! (M.V.)

gửi ông già Johnson

Ông là đệ nhất công dân của xứ Cờ Hoa. Tôi là một phó trưởng dân Giao Chỉ. Hai chúng ta cách nhau một đại dương mênh mông bát ngát, đầy sóng gió, có kinh tuyến 180 là xuyên nhật đạo. Cả thời gian nước ông và nước tôi cũng khác nhau một ngày. Nếu tôi không làm thì từ nước tôi sang nước ông phải bớt đi một ngày, còn từ nước ông sang nước tôi, thời gian phải thêm lên một ngày.

Tôi và ông không quen biết nhau. Ông ở trên cao vòi vọi. Còn tôi đứng ở dưới thấp, muốn nhìn thấy ông, phải ngửa cổ lên, nhìn ông như nhìn trời. Tôi mà gặp ông, tôi sẽ nhận được ông ngay. Còn ông gặp tôi thì «còn khuya» ông mới biết. Ông hơn tôi ở chỗ đó mà kém tôi cũng ở chỗ đó.

Còn nhớ mới ngày nào, ông tới thăm nước tôi, lúc xe từ phi trường về dinh, ông bắt ngừng xe lại, xuống xe, bắt tay từng người dân Giao Chỉ đứng hai bên đường... Có những người lao động, từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ bước lên thêm nhà một ông quan lớn, ngày hôm đó được bắt tay ông, đã để bàn tay ấy ba ngày không rửa, giữ lấy hơi hám kẻ sang. Có những bà già Hồ Nai thấy được ông năm lấy bàn tay, lòng xuân đã phát động lên phơi phơi...

Tôi bây giờ quá rồi... Dám đem ông ra để mà đùa chơi thì tôi thực đáng đánh đòn. Nhưng xin ông hiểu cho rằng chỉ có những thằng nhà báo mới thích đùa giai với mấy ông lớn. Tức giận chúng nó chẳng có ích lợi gì. Hắc xì dầu như ông già De Gaulle mà cũng chỉ đập bàn, đập ghế, chửi rủa báo chí ở trong phòng riêng. Đọc tài như Cộng sản mà cũng phải ngán Phùng Quán, «bút giấy tôi, ai cướp giết đi, tôi sẽ dùng dao viết văn trên đá».

Chúng tôi là kẻ yếu, chúng tôi có khí giới của kẻ yếu. Nói với ông như vậy, có nghĩa là, dù những kẻ yếu vẫn có một thứ khí giới riêng, không thể làm ông chết, cũng có thể làm cho ông ngửa ngáy, khó chịu.

Tôi không hiểu sao ngày đó, đang ông tại ghép ông đứng chung với người hùng Kennedy, trong danh sách tranh cử Tổng thống. Sự hục hặc xảy ra là cái chắc. Một người chủ trương xây dựng một biên thủy mới một new frontier, tuyên bố thẳng ra rằng vận mạng cái thế giới này phải nằm trong tay những người trẻ. Còn ông, thì ông đã già rồi... Khi có ông đứng sau lưng mà thân nhiên tuyên bố câu đó, ông Kennedy anh đã ngầm báo cho ông biết là ông nên về dưới gà, ngồi chơi soi nước, trở về Texas làm một ông nhà giàu xứ quê cho được việc. Tôi hiểu rằng lúc ấy, ông đứng đó, nhưng khí oán hờn bốc lên làm mờ cả sao Ngưu, sao Đầu. Và rồi phát súng ở Dallas nổ, người vợ trẻ ôm lấy đầu chổng khốc, cả thế giới đau lòng, thì ông thọc hai tay vào túi quần mà múa... Giờ vinh quang của ông đã điem... Ông vội vã, ông đón nhận chính quyền mà như ông cướp chánh quyền...

Ông nắm lấy chính quyền, việc đầu tiên là ông phải làm một việc thật hăng tiết vệt để mấy thằng trẻ phải sợ. Ông gửi thêm quân sang Việt Nam. Ông oanh tạc Bắc Việt, đánh những trận thật quý khốc, thần sầu, quyết tạo một chiến thắng cho những thằng trẻ chủ trương new frontier, chúng nó sáng mắt ra.

Dân Giao Chỉ chúng tôi đội ơn ông lắm. Ông đã gỡ thanh danh cho phái già, Phái rồi, với Cộng Sản là chỉ có đánh. Điều đình, thương thuyết với chúng nó thật phí lời, tốn giấy, tốn mực. Từng đoàn quân ò ạt sang nước

tôi, sát cánh với chúng tôi, chiến đấu, máu thanh niên Giao Chỉ chảy hòa với máu thanh niên Cờ Hoa, tô đẹp thêm bức tranh tay nắm tay trên đồ viện trợ Mỹ, not to be sold.

Đôi khi người nước ông sang đây, có nhiều cử chỉ không đẹp, nhưng dân Giao Chỉ chúng tôi cố nhịn. Vì chúng tôi biết mang ơn... Chúng tôi coi sự mất còn của đất nước Giao Chỉ lớn hơn, quan trọng hơn những tự ái dân tộc, những chướng tai gai mắt xảy ra hàng ngày. Chúng tôi bảo nhau, hãy nhịn, nhịn và nhịn... Nhà nước Giao Chỉ nhận được cả ngàn đơn khiếu nại về người nước ông... Thanh niên Giao Chỉ, thiếu nữ Giao Chỉ hư hỏng vì đồ la của nước ông tung ra, tung ra tràn ngập cái mảnh đất còn con này. Chúng tôi phải cố gắng chiến đấu với Cộng Sản cùng một lúc với sự bảo tồn phong hóa, giữ lấy gốc luân lý Đông phương cổ điển, nghiêng rặng ôm chặt lấy câu «đất nước Giao Chỉ, not to be sold».

Nhưng chúng tôi nhận thấy ông chỉ bắt chước phái trẻ ở cái hung hăng mà không bắt chước được phái trẻ ở cái can đảm. Những người trẻ như Kennedy em, khi còn làm Bộ Trưởng Tư Pháp trong chính phủ của ông anh, đã can đảm dạo chơi vào những khu da đen như Harlem, để tìm hiểu tội lỗi và đời sống tối tăm của giống da màu. Ông ta đã đi từng nơi, sinh hoạt với du dương, dĩ điểm, kết bạn với thần tượng da đen Sammy Davis Jr... Trong thời gian Kennedy, tình cảm giữa da đen, trắng đẹp nhất từ từ trước đến nay. Dân Giao Chỉ chúng tôi nghĩ rằng nếu Kennedy còn sống chắc không bao giờ có vụ Luther King mà chúng tôi gọi là một vụ Fulro made in USA.

Nếu Kennedy còn sống?... Nếu Kennedy còn sống?... Ông còn để cho người ta nhắc tới câu đó, tức là ông đã «yếu» rồi đấy. Dù sao chẳng nữa, ông cũng không thể chối cãi là ông đã già rồi. Cái suy nhược về thể xác, cái chán nản về tinh thần, cái danh vọng hào đã xô đẩy ông vào một con đường hành động theo tiếng la ó xung quanh, dù đám quần chúng ấy chỉ là đám đàn bà, con nít.

Khi nghe tin ông ngưng oanh tạc Bắc Việt và đề nghị hòa đàm, chính là lúc tôi đọc truyện Tam Quốc, đang đọc tới đoạn Tào Tháo đánh lữ con Viên Thiệu. Cứ hễ Tào Tháo đến đánh là mấy đứa con Viên Thiệu lại hòa nhau, ra sức chống Tào. Nhưng khi quân Tào lui, lữ con Viên Thiệu lại đâm đá lẫn nhau, tranh giành ngôi thứ, đất đai... Tôi nghĩ rằng ông đã theo cái mưu khôn của Tào Tháo. Tạm hòa bình để cho lũ ngoài kia tranh giành quyền lợi, cho kiệt quệ rồi lúc đó mới thả hết sức đánh dần một trận. Vừa tiết kiệm máu xương và đồ la, vừa được tiếng với nhân dân xứ Cờ Hoa...

Tôi gật gù cái đầu: ừ, ông già này cũng có lý khi ngưng oanh tạc miền Bắc. Mất đối tượng rồi, mất cái lý tưởng đoàn kết chống đế quốc xâm lược rồi ngồi buồn buồn mấy chú sẽ thanh toán lẫn nhau. Với lại, từ lâu, có tin đồn là Hồ Chí Minh đã chết. Lần này, may ra sẽ biết được tin đích xác... Tôi lạc quan với tình thế, dù rằng chung quanh tôi, đồng gạch đổ hoang tàn vẫn chưa dọn sạch, hố đạn pháo kích còn chưa lấp xong và ngoài cổ đô Giao Chỉ, từng xác chết vẫn tiếp tục được moi ra trong đám đất hoang. Và tôi xuýt nữa thì viết bài ca tụng ông...

Nhưng tôi tắt ngay nụ cười chưa kịp nở vôi. Ông đã làm mất hết chính nghĩa của chúng tôi. Ông đã coi dân Giao Chỉ như không có quyền định đoạt đất nước Giao Chỉ. Tại Cộng Sản chỉ nói chuyện với riêng ông mà ông còn cho đó là hãnh diện,

Ông có biết không, khi Cộng Sản không thêm nói chuyện với chúng tôi, chỉ nói chuyện hòa hay chiến với ông, tức là chúng đã đặt ông vào phía những kẻ xâm lược. Ông không hiểu hay là ông cố tình không hiểu... Hay là ông thích giữ vai để quốc xâm lược?...
Xin hẹn ông ở thư sau.

Kính

con ong đi hút mật

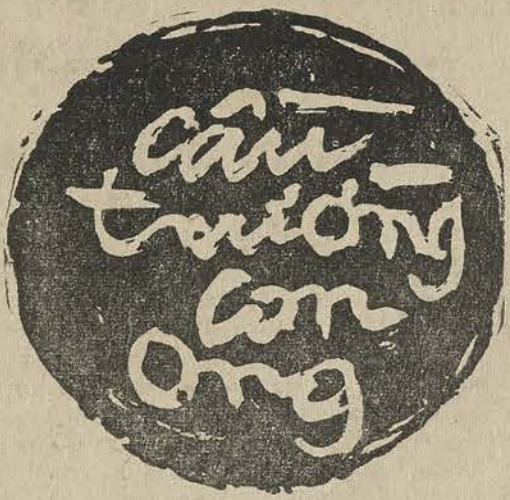
BÀ CHỊ THOẠI «MÓT LẤY CHỒNG»

Nữ chuyên viên ứng cử Trần Kim Thoa người đã ứng cử hút nhiều lần, lại đang nhấp nhồm đờ ra ứng cử ở một quán miệt Chợ lớn, Bà ứng cử vào viện Hạ tá thay chỗ cho ông Nghị Ngân vừa về với đất. Một tên bạn của tôi Bò gặp bà chị Thoa ở Hội Đồng Đô Thành, cái Hội đồng làm việc ba năm không một tiếng vang, có vẻ kệ cho Lái Bò hay là chị Thoa đang «mót lấy chồng», nhưng không biết tìm ai cho đẹp đôi vừa lứa mà cưới bây giờ. Do đó, bà chị Thoa bèn vẫn kể ông Lê đình Duyệt. Bà Thoa thú thật với ông Duyệt là bà ở một mình buồn lắm, muốn cưới một ông chồng, nhưng sợ không ai dám cưới bà cả, vì... «bà ăn tối ngày, mặc tối ngày», làm sao ai chịu được, ông Duyệt thì bao giờ chẳng có duyên, nên ông bèn đáp «ăn tối ngày, mặc tối ngày có thể lo được, nhưng còn «chuyện kia» thì lo tối ngày ai lo cho nổi» Bà Thoa đầu phải là người kém thông minh, nhưng bà không hề do dự, bà bèn đâm một phát vào lưng ông Duyệt đánh hư một cái mà rằng... «chuyện đó tôi quên từ lâu rồi» Lái Bò biết bà chị Thoa sức mà quên chuyện đó, theo lời Bác sĩ «phòng chứng» ở viện Thượng thọ, thì người nào ăn nhiều chuối, trí óc minh mẫn ghê lắm, mà bà chị Thoa ngày nào không ăn chuối già hương, vậy quên sao được? Trở lại cái chuyện mót lấy chồng của bà chị Thoa, bà Thoa nói thành thật là bà muốn có người đàn ông trông cửa, trông nhà cho bà, để bà có thì giờ làm việc xã hội, và sẽ dâng rao vật để «tuyển phu» Lái Bò xin dâng giúp bà chị cái «Rao vật» như sau: «Cần một người đàn ông làm chồng, điều kiện tối yếu, phải khỏe mạnh. Hỡi bà Thoa ở đường Tạ thu Thâu». Lái Bò sợ dĩ phải thông câu: «phải khỏe mạnh» là vì bà Thoa cho biết việc ở nhà bà nhiều lắm. Ban ngày quét nhà lau nhà, lau máy in, chùi bàn ghế, rửa bát rửa chén, rửa chén tiêu, đi chợ nấu ăn, và tối... đâm bóp cho bà, nếu không khỏe chỉ cần phục vụ bà ba ngày ba đêm là ho ra máu. Rồi nhất là ngày bà đi vận động tranh cử, phải vác loa kêu gọi đồng bào, phải đi dấn «áp phích» v.v... Vậy thì đáng tu mi nào khỏe cỡ «sức voi» hãy nhào zô để hưởng đời cơm no, bò cưới».

QUAN LỚN HỌ TRIỆU

Nếu bà chị Thoa «mót lấy chồng» thì ông Nghị viên Đô thành chú Ba xứ Chợ lớn Triệu sen Hoạch lại mót làm quan lớn. Ông Triệu sen Hoạch ra vào Tòa Đô Chánh như vào chỗ không người, nhiều khách lạ tương sinh sáng họ Triệu là quan Thanh tra nhân viên Tòa Đô Chánh. Lái Bò không hiểu sao Họ Triệu lại có thể đắc cử chức Nghị viên Đô Thành, và trước đây Họ Triệu lại còn đắc cử cả chức dân biểu quốc hội lập hiến trong khi, trong bụng của Họ Triệu chứa toàn mưu mẹo con buôn và mưu mẹo áp phe. Ba năm ở Hội đồng Đô thành, Nghị viên họ Triệu không nói một lời, lấy lý do là nói tiếng Việt Nam không rành, vậy mà khi xuống văn phòng các ông lớn ở Tòa Đô Chánh ông lại hót như khướu còn tại Nhà Hát Tây, suốt một năm dài ông chỉ ngồi ngáp vặt, đến cho có mặt một chút rồi sách cặp chạy đi lo làm áp phe, cuối tháng lãnh 50 ngàn tỉ tiêu vặt. Gần đây, họ Triệu còn đứng chung trong liên danh Hoa Sen của ông «mây nước» Nguyễn quý Báo, nhưng liên danh này về gần bãi, và trong khi đã số các ông trong liên danh chơi trò bắt cá hai tay như Diệp á Hên, Nguyễn quý Báo, Hoàng ngọc Căn, thì họ Triệu quên không ghi tên tranh cử vào Hạ viện đúng ra là ông «mây nước» quên nhắc ông, và hôm đó họ Triệu đã mở miệng cãi lộn với ông «mây nước» vì quyền lợi cá nhân, chứ có vì quyền lợi dân chúng cái của khi gì hết. Lái Bò thấy may cho dân Giao Chỉ là ông họ Triệu quên không ghi tên tranh cử Hạ viện, giá mà ông nhớ thì bỏ mẹ thằng dân lại phải nuôi thêm một «chính khứa ăn hại đại nát».

LÁI BÒ

THƯỢNG THỔ ĐỤNG DÙI CUI

- ⊗ TRẬN TRẢ THÙ VẬT ĐÃ LÀM THỦ QUÂN KIỂM TRUNG PHONG TRẦN TRUNG DUNG... HÈN ĐI VÀI BA KÍ
- ⊗ « CÚP NGÂN SÁCH » MỘT « DZƠ » XỨNG ĐÁNG GỌI LÀ « DZƠ ĐỀ KÍP » CỦA ĐỘI CẦU THƯỢNG THỔ.
- ⊗ NHỮNG PHÁT NGÃ BÀN ĐÈN « BẮT CỜ BỊCH », NHỮNG CÚ TẾT « VỒ ĐƯỢ » ĐƯỢC KHAI THÁC TRIỆT ĐỀ TRONG MỘT TRẬN CẦU BÀN NHẤT THẾ GIỚI

□ Tường thuật và phê bình THƯƠNG ANH

GIỚI THIỆU KÝ GIẢ MỚI

Đã lâu lắm rồi, khách mộ điệu mới trở lại cầu trường Con Ong để đư khán những «mách», ác ôn còn đồ nhất trong nghề thuật nhồi bóng chính trị. Trước đây, hai ký giả Bồn Lửa và Thăng Vũ phụ trách mục cầu trường Con Ong. Nhưng vì tài nghệ còn kém, bồn báo phải gửi hai ký giả này sang Mỹ học luật... đạo đức (Theo đài VOA, tháng trước, sẽ có tự do báo chí khỏi kiểm duyệt khi luật đạo đức cho ký giả đư tung ra) Và long trọng giới thiệu ký giả Thương Anh. Trận đụng đồ giữa hai hội Thượng Thổ và Dúi Cui, kể ra thì, đã mất thời gian tính. Ban Thương Anh chỉ còn nhớ tên cầu thủ trên hàng tiền đạo của hội Thương Anh. Tuy nhiên, chúng tôi cam đoan rằng mách đá sẽ đư diễn tả trung thực dưới ngòi bút của ký giả thể thao Thương Anh.

C.O.4

THÀNH PHẦN HAI HỘI

Sau trận Thượng Thổ đụng Nhà Nước, đoàn Tuyên Thủ gà nòi của ông bầu Nguyễn Văn Huyền lại có dịp so chân cẳng mí lý đội Dúi Cui của ông bầu Sáu Lèo trong khuôn khổ tranh giải Ngân Sách Quốc Gia. Đã biết, Dúi Cui tức AJSB vừa hạ nhà Banh Tông Tham Mưu lãnh cúp danh dự hạng nhất nên gặp Dúi Cui thứ thiệt Thượng Thổ đư ra hàng tiền đạo mặt sắt đen sì. Sau đây là thành phần hai hội:

THƯỢNG THỔ

- Trần Thế Minh
Phan Nguyệt Minh Nguyễn Phước Đại
Đoàn Văn Cầu
Nguyễn Văn Ngải Mai Văn Hàm
Phan Như Phiến Trần Trung Dung Phạm Nam Sách
Nguyễn Gia Hiến Nguyễn Phương Yêm
Nguyễn Văn Luận
Nguyễn Mộng Hùng Đỗ Hữu Ninh
Trần Minh Công
Phạm Phú Trần Nguyễn Hữu Tùy
Min Toa Min Oong Min Đơ
Min Cát Min Xanh

DÙI CUI

ĐIỂM MẶT CẦU THỦ

Về phía Thượng Thổ, thủ môn trận này là ông Tâu Táng Trần Thế Minh. Có lẽ, sợ những cú sút vàng cạ dúi cui theo banh bên Gorile Trần Thế Minh phốp pháp vai u thịt bắp đư giữ khuôn thành. Huấn luyện viên tờ ra có đôi mắt tinh đời lắm. Hữu Vệ Phan Nguyệt Minh và tá vệ Nguyễn Phước Đại từng làm cho cầu thủ số một của Dúi Cui là Sáu Lèo hoa mắt về hai cặp dúi Giao Chỉ và lối ườn ngực húng bóng, vẫn đư đặt chỗ cũ. Trung ứng Đoàn Văn Cầu, vua bói toán nay mới đá trận đầu tay. Đặc biệt tá ứng Mai Văn Hàm mang cả lác lẹ vận ốc xe đạp theo để phòng dúi cui của Dúi Cui «cộp» nhẹ. Hữu ứng Nguyễn Văn Ngải cạ có võ Đại Việt nên hỷ hờ biên Nguyễn Gia Hiến tin tưởng sự cố võ của lực lượng Đại Đoàn Kết

Tả biên Nguyễn Phương Yêm há vọng biến thành cái chân của con Voi trắng sát Bạch Tượng. Chứ làm cái đuôi bị ngừi... kem voi hôi lém. Ba ngôi sao rực nhất là trung Phong Trần Trung Dung, cạ bộ trưởng quốc phòng triều đại Ngô Đình Diệm, phò mã của họ Ngô, người rất khó chịu khi người ta đề cập tới đảng Cần Lao; Tá nội Phạm Nam Sách và Hữu nội Phạm Như Phiến.

Về phía Dúi Cui, thành phần cầu thủ có vẻ... đợit sáng mới quá. Những cầu thủ gạo cội như Sáu Lèo Thanh Tùng, Phạm Huy Sinh không thấy xuất hiện trong hàng ngũ những cầu thủ phòng hồ. Thủ môn là Nguyễn Văn Luận ngôi sao chói sáng của hội Dúi Cui Đô Thành. Hữu vệ có ông cựu cò quận I Hùng Sùi tức Hùng mó dái ngựa. Tá vệ có ông cò quận Thương Càng. Trung ứng là cò quận II. Đại khái, đạo can thành của Dúi Cui hầu hết thuộc hội Dúi Cui Đô Thành. Riêng hàng tiền đạo gồm Min Oong, Min Đơ, Min Toa, Min Cát Min Xanh thì đư bốc từ Cà Mau về.

Phải chăng ông bầu Dúi Cui kính thương Thượng Thổ?

GIAO ĐẤU THEO CHIẾN PHÁP

«ĐƯỜNG MỘT CHIỀU»

Trong tài trận này là người hùng Tôn Thất Đnh. Sở dĩ ông Đnh đư thổi còi vì ông đã tỏ ra tương cảm với Bộ Quốc Phòng khi phản đối các đồng viên đòi cúp ngân sách Bộ Quốc Phòng. Phát cờ hai bên là ông Đặng Văn Sáng và Trần Văn Lâm. (Đnh mời ông Nguyễn Bá Lương đầu hội Hít tá, nhưng ông này bị đau lưng mà thuốc bõ thân lại hết). Trong tài, Tôn Thất Đnh ré một hồi còi. Đèn Xanh bật phía mình, Thượng Thổ giao banh tràn lùa toan gây sóng gió ngay tự phút đầu.

Thấy mình ở cái thế đư đồ tuân hành luật giao thông mà mĩh hờ hào rồi dọa phạt tiền bỏ tù xé vào phứ ve, nên Dúi Cui về «boong mo» đứng coi Thượng Thổ biểu diễn chiến pháp «đường một chiều». Tá nội Phạm Nam Sách «bát xê» cho trung phong Trần Trung Dung. Nhà trung Phong Thượng Thổ vờn về một đường bóng rất là «xanh um cò thụ tròn xoe tán, Trắng xoá tràn giang phảng lạng tờ». Trái banh đư hất nhẹ cho hữu nội Phan như Phiến.

Lối «mơ nê» của hữu nội Phan như Phiến như lối qua Đèo Ngang của Bà Huyện Thanh Quan ấy. Ông xuống banh như kiểu «Một đèo, một đèo, lại một đèo. Khen ai khéo vẽ cảnh cheo leo».

Các cầu thủ Dúi Cui đứng ngó đối phương phom phom phổng xé. Chả lẽ thời tu hít biên phạt. Đèn xanh mà. Khai thác triệt đề tời cơ, trung phong Trần Trung Dung đá móc một quả mà giang hồ vô lâm gọi là quả... ba que xỏ lá. Quả ấy theo cuốn «Nghệ Thuật Súc Đừ»

của Jules Rimet: (người sáng lập giải túc cầu thế giới cứ bốn năm một phứa, dần dần, banh lại tranh cúp Jules Rimet) trang 130, từ giòng 12 đến giòng 9 của trang 137 diễn tả như vậy :

—Một khi ở ngoài đời, Ta yếu bóng vía hay Ta thất thế mà bị phứ lít ếm Ta, không cho Ta xoa mà chược, đánh phé hay chơi gái bậy bạ, gặp một dịp nào đó, chẳng hạn đá banh, Đá lùa nó, sút cho nó một cú đá móc đờ trả thù vật.

(kỳ sau tiếp)

BẠN ĐỌC CHÚ Ý KỶ SAU SẼ SÔI NỔI RA RÍT

- ⊗ «Dzơ đề kíp» của Thượng Thổ : Cúp Ngân Sách
- ✱ Những trái sút bênh đượi, bênh kỳ béo, bênh ồ nhện trá hình của trung phong Trần Trung Dung

kể từ số này

Tuần báo

CON ONG

SẼ PHÁT HÀNH VÀO

NGÀY THỨ SÁU TRONG TUẦN

XIN BẠN ĐỌC

NHỚ ĐÓN COI

CON ONG

Kịch tác gia đối rách Minh Đăng Khánh sẽ con kiến kiện củ khoai nhà xi nê ma Lê Huy Minh Vũ

SAIGON (CO).— Từ một tháng nay, người ta thấy xuất hiện trên một nhật báo nọ, mỗi tuần một phát, tiểu thuyết phim mang tên « HA CÁNH » của nhà xi nê ma Lê Huy Minh Vũ. Nhà xi nê ma này vốn là tác giả cuốn truyện phim « NGUYỄN CẦU » đã được thi bá Tô kiêu

Ngân, thờ tay cho nôm và đưa vào... văn học sử Giao Chi một cách rất ồn ào, vo ve. Số là, nhà xi nê ma Lê Huy Minh Vũ bỏ tiền ra in cuốn « NGUYỄN CẦU » với nhiều mẫu tựa của tướng Phan xuân Nhuận), với một lời cam kết rất... thuộc sâu lắng cam đoan khỏi bệnh. « Nếu

đọc sách của tôi mà thấy thối, xin cắt cái phiếu này, gửi về cho tôi, tôi sẽ hoàn lại tiền ». Cuốn « NGUYỄN CẦU » ra chào đời bên cạnh nước ngọt. Nghĩa là ông Lê Huy Minh Vũ đã mần một quán « tiệc » để trình diễn cuộc đời viết lách của ông. Tạp chí « Văn » phang một quả hơi kỹ.

Tương với tài viết cuốn sách đầy tờ bố thế, nhà xi nê ma Lê Huy Minh Vũ, ít ra, cũng có tí lương thiện tư tưởng. Ai dè, khi kịch tác gia Minh Đăng Khánh đem kịch bản « HA CÁNH » của Minh Đăng Khánh (kiêm duyệt năm 1954 còn bản lưu trữ ở Bộ Thông Tin), đã biên đầu một củ đề biến thành « HA CÁNH » của đại xi nê ma Lê Huy Minh Vũ.

Anh em văn nghệ đang bàn tán vụ này một cách sôi nổi, văng tục chửi thề tùm lùm. Nghe nói, Minh Đăng Khánh sẽ phát đơn kiện kẻ ăn cắp trắng trợn công trình tim óc của mình. Tòa soạn Con Ong sẽ cấp tiền để Minh Đăng Khánh thuê thợ cãi.

Chúng tôi đăng tin này không e dè. Và không sợ ông quan tu Lê Huy Minh Vũ sai lính đến đánh chúng tôi. Chúng tôi thách ông Lê Huy Minh Vũ lên tiếng bất cứ ở một cơ quan ngôn luận nào. Bạn đọc tạm thưởng thức một bài của Ngô Không bên Quyết Tiến đăng trong số này.

thợ chọi tâm sự mí lý bạn đọc con ong

Nhận thấy đồng nghiệp Tiên Tuyến đưa ra một nữ phường chèo là Thẩm Thúy Hằng, người đã phom phom bỏ chồng làm lính cấp nhỏ, đi... mê nghệ thuật để được một chính khách xoa bóp mẹ ra rít. (Làm nghệ sĩ thì nhiều người mê lắm, không cứ gì nữ Phường chèo Thẩm Thúy Hằng) phụ trách mục « Thẩm Thúy Hằng nói với các anh chiến sĩ », lại nhận thấy đồng nghiệp Sống Mới nói là « cạnh tranh bất chính », dùng cô đào kịch cococ Kim Cương để trả lời bất cứ thư từ gì của độc giả, kể cả các độc giả hỏi cách chữa bệnh lậu, bệnh giang mai, anh em chiến sĩ dù yêu cầu tòa soạn CON ONG kiểm một em thợ chọi « giải quyết » các « bầu tâm sự » của độc giả cho nó... trăm hoa đua nở, trăm nhà đua tiếng.

Vậy từ số Con Ong 21, em Thập Thành, thợ chọi có bằng, xuất thân từ các hàng đực binh dân Chủ Ía, Chuồng Chó sẽ thi đua mí lý hai nữ nghệ sĩ Thẩm Thúy Hằng, Kim Cương dè... nói chuyện, trả lời thư. Rất mong độc giả chiếu cố. Cam đoan khỏi mặc áo đi mưa khi cần được tâm sự.

Tuần tới, Con Ong đối thoại với kẻ bị ăn cắp tim óc là kịch tác gia đối rách Minh Đăng Khánh. Chúng tôi hy vọng, nhật báo nọ nên tẩy chay tên thường văn bằng cách cúp ngang xương « HA CÁNH » của ông ta. Vào văn học sử không nên vào bằng con đường... « nạo bím ».

Nhật Báo Quyết Tiến lên tiếng về vụ đạo... sĩ!

Nhà giáo kiêm văn, họa Minh Đăng Khánh vừa đến cho Ngô Không hay là anh đưa cho một tờ chức điện ảnh ở đây về kịch đã diễn trên vô tuyến truyền hình năm 1964, lấy tên là « Hạ Cánh ». Sau đó theo lời yêu của người phụ trách vở kịch này sẽ đem chuyện lên màn ảnh.

Mới đây, thấy cơ sở điện ảnh này rao đăng chuẩn bị quay một phim dài, mang tên là « Hạ Cánh », nhưng tên tác giả không còn phải là Minh Đăng Khánh nữa, tuy chuyện phim là một đứa em sinh đôi của vở kịch.

Kẻ phụ trách kiêm đạo diễn điện ảnh đã đạo chính luôn chuyện của người khác làm của mình l cách rất lấy làm hãnh diện và không hề báo tin hoặc tính thủ lao nhuận bút cho người đã mang nặng đẻ đau.

Việc này xảy ra quá ư trắng trợn, dù trong hoàn cảnh phân hóa xã hội hiện nay, không khỏi làm cho Ngô Không nghĩ rằng : khi người ta tham nhũng, vơ vét đến cả phần óc não của kẻ sĩ thì thật là một việc sỉ nhục... hết nước nói...

NGÔ KHÔNG

Nữ sinh viên...

SU PHẠM GIỚI.— Thì ra, nói như một nữ dân biểu thời bà Nhu : «Đàn bà đẻ ra đàn ông... là đúng, thì phải nói thêm «... chứ không đẻ ra đàn bà...» Chúng có là nữ sinh viên Giao Chi từ trước, tới nay không có mẹ. Chúng nó bơ vợ, coi cút... sống qua ngày... chờ chồng tới rước đi.

Có lẽ, cái cô nữ sinh, có phòng ấy đã xúc động tâm thần ông Tăng phước Kiến nên hôm bỏ mặc khóa cấp cứu tại trường quốc gia sư phạm, ông đã cung kính mời... làm mẹ cho nữ sinh viên. Oi ! Bà Nhu ơi ! Bây giờ bà ở đâu ? Người ta đem nhân hiệu trình tòa của bà ra xài láo đó. Nhưng nghĩ cho kỹ thì cái văn hóa tôn quân của Trung Hoa quả là thâm thúy thật.

ba nhà dân biểu giao chi làm sáng tỏ chính nghĩa quốc gia ở khu dog's cage

LUẬN ĐƠN (Reuter).— Ba nhà dân biểu Giao Chi đã được ông Chủ tịch Nguyễn Bá Lương ký giấy cho xuất dương du hí đã khiến báo chí và đồng bào tác giăng nổi giận. Người ta tự hỏi giữa cái lúc hàng trăm ngàn đồng về Vệt tông đốt nhà giết người, lệnh xuất ngoại đã bị tiêu diệt thì mấy ông dân biểu ra đi làm cái chớ gì ? Không lẽ cấm vũ-trường, xi-nách-ba, tip ăn chơi như ông Lê Ninh cần phải là lướt ở Paris ?

Lại có nhà báo hỏi, ông Chủ tịch Nguyễn bá Lương ký giấy có mục đích gì ? Chẳng có mục đích gì cả, ông Lương muốn mua một vài thứ thuốc hồi xuân, tam tinh hải cầu mà ở Giao Chi không bán nên đã xảy ra chuyện xuất dương nọ. Theo bốn báo đặc phái viên ngồ! nhà thường tin của « Roi tơ » thì, ba nhà dân biểu Giao Chi bị chỉ trích sai, bị chỉ trích oan. Các ông ấy đang làm sáng tỏ chính nghĩa quốc gia Giao Chi bằng cách biểu diễn gây gộc ở các khu ăn caoi ngoại quốc.

Tại khu Dog's Cage (tương tự như Chuồng Chó xứ ta), trước ba ngàn «chị em ta» Luân Đôn, ông Lê Ninh đã chứng tỏ

THƯỢNG THỔ

* NHẬT TÂM

Mới đây, nhân thảo luận về ngân sách của các Bộ, Nha để xem «cúp» nhiều hay «cúp» ít, một vài nghị sĩ trong Thượng Viện đã hướng về Tổng Nha Cảnh sát bằng những mũi dùi quá nhọn làm đau lòng những người đêm ngày lo bảo vệ an ninh công cộng. Báo chí đã phản ứng. Đa số bên anh em cảnh sát. Lần này, chúng tôi cho đăng bài của ban Nhật Tâm, nhằm «bệnh» cảnh sát và «đánh» vài cụ nghị. Nghĩ rằng dân chủ chỉ thực sự có nếu chúng ta chấp nhận đối lập. Chúng tôi đăng bài này với tinh thần học tập dân chủ.

Không ai nghĩ rằng các biến cố vừa qua tại Thượng nghị viện liên hệ đến ngành Cảnh Sát Quốc gia chỉ là một sự tình cờ trong việc thảo luận ngân sách tài khóa 1968. Vấn biết rằng khi thảo luận ngân sách của các cơ quan khác, Thượng nghị viện đã đưa ra những lời chỉ trích,

phong độ của một chiến sĩ chống Cộng bên bị, dai dẳng, lâu la nhất. Bài diễn văn ứng khẩu của ông dài một tiếng không cần ngâm sấm Cao Ly. Ông Lê Ninh có ý định qua Đại Hàn có tí việc riêng vì, dù là cựu trung tá, dù là rất thanh liêm? ông vẫn có nhiều cổ phần bự trong một công ty bự Đại Hàn Giao Chi mà trụ sở đặt tại Chợ Lớn. Ai muốn biết thêm chi tiết nên hỏi nhà cựu thanh niên cộng huê Lê Thành Cường.

Nhà cựu Tổng trấn Bắc Hà Ng.x.Thiện muốn bắt chước Câu Tiên

SAIGON (C.O.).— Sau vụ Vệt tông đốt nhà, giết người, nhiều chính khách lột xác. Trong số đó có nhà cựu Tổng trấn Bắc Hà Nghiêm Xuân Thiện, Chủ nhiệm nhật báo Thời Luận. Ông Cựu Tổng trấn Bắc Hà đã bưng «măng sét» từ Thời Luận sang bưng bình chơ Bến Thành giao duyên mí lý bà chị lái báo tặng tranh cóc nhái tức là bà Bút Trà để bà này làm cho bộ mặt ông Thiện rực rỡ nhờ hai tranh ốp-set rất truyện ái tình họ lưu.

Ông Thiện cho biết, sở dĩ, có sự «đổi đời» này vì, dù ông tài ba cách mấy nhưng số ông nọ đen như mòm chó, báo ông cũng khó thể lên. Thì đành bắt chước Câu Tiên. Mai này, ông sẽ khỏi phục nước... Thời Luận để rửa hận nếm... (Xin độc Đổng Chu liệt quốc, Đọan Câu Tiên đóa bệnh của vua nước Ngô).

THƯỢNG THỔ

* NHẬT TÂM

Mới đây, nhân thảo luận về ngân sách của các Bộ, Nha để xem «cúp» nhiều hay «cúp» ít, một vài nghị sĩ trong Thượng Viện đã hướng về Tổng Nha Cảnh sát bằng những mũi dùi quá nhọn làm đau lòng những người đêm ngày lo bảo vệ an ninh công cộng. Báo chí đã phản ứng. Đa số bên anh em cảnh sát. Lần này, chúng tôi cho đăng bài của ban Nhật Tâm, nhằm «bệnh» cảnh sát và «đánh» vài cụ nghị. Nghĩ rằng dân chủ chỉ thực sự có nếu chúng ta chấp nhận đối lập. Chúng tôi đăng bài này với tinh thần học tập dân chủ.

Từ lâu nay không ai phủ nhận được trách nhiệm nặng nề của Cảnh sát quốc gia trong sứ mệnh bảo vệ các đô thị chống lại các cuộc xâm nhập lên lút của Cộng sản. Nhờ ở sức chiến đấu của Cảnh sát quốc gia mà một số địa điểm đột nhập của Cộng quân trong dịp Tết vừa qua đã bị tiêu diệt và đẩy lui, và cũng do ở sự hy sinh của anh em cảnh sát viên mà một vài vùng lớn ở đó thành được bảo vệ an toàn ở ngoài tầm súng đạn của Việt Cộng. Phải nhìn nhận một cách khách quan là CSQG đã đóng một vai trò tích cực và hữu hiệu, góp phần với quân đội quốc gia để đẩy lui và triệt hạ tất cả các cuộc tấn công của Cộng quân, đem lại an ninh và sinh hoạt bình

tổ ơi... là tổ

Mọi năm, lễ giỗ tổ Hùng Vương do Bộ Thông Tin tổ chức. Dù đơn giản nhưng ít ra cũng gây cho người dân lạc loài, đau khổ này ít nhiều xúc động cho thân phận gà nhà bói mặt... củi đậu nấu đậu v.v...

Năm nay, việc giỗ Tổ được giao cho Bộ Văn Hóa. Bởi cuộc lễ được chui vô... Giáo dục nên mới xảy ra lăm cảnh cười ra nước mắt.

Thương thay cho quý vị bố lão, áo thụng khăn đen, và cả... đấng Quốc trưởng chấp tay kính cẩn, cúi đầu cả tiếng đồng hồ để dâng bánh, nghe văn tế mà không hiểu trên bàn thờ còn có ai chứng giám không ? Vì, Bàn thờ bày ra đó rồi. Chiêng trống cờ quạt có rồi. Chánh tế, bồi tế có rồi...

Ấy vậy mà thiếu vong hồn cụ Hùng Vương. T.ế có kỳ không ?

Có gì đâu ? Lễ bày ra rồi mà ông Bầu Bào vẫn còn khái niệm suy cứu, hết Đại Việt Sử ký toàn thư, qua Lĩnh Nam trích quái, trang mây, tờ mây để xem Hùng Vương có thật hay không ?

Ôi Tổ ơi ! Nếu người ta muốn khoe sách vở thì dè khi khác chứ ! Họ muốn lấy sách vở, lấy trí thức để tỏ rõ rằng Tổ chưa chắc đã có điều 1đơ ơ ! Theo luận điệu của Bộ Văn hóa thì Tổ chỉ là một tên tù trưởng bộ lạc mọi Da Vàng nào đó thuộc dòng dõi ông Tăng phước Kiến bên Tàu bỏ xuống, hay mọi da đen dừi Nam Dương quần đảo bò lên... Lý luận lang bang mãi như thế làm cho đàn con cháu tức trực quanh bìn thờ cứ há mồm ra, mở mắt dè biết rằng... Tổ Hùng Vương chưa chắc đã có thật !

(Xem tiếp trang 8)

Từ anh Trưởng Chi Thông tin quận đến Ngài Chủ tịch Ủy ban Thông tin Hạ Viện

Người ngoài phố đang bàn tán rằng, ông dân biểu Lê Văn Diện xuất thân là anh trưởng chi thông tin quận lý nào đó ở Quảng Nam, thế mà nay, vật đổi sao dời, ông nhầy bần độc một phát lên màn chủ tịch ủy ban thông tin báo chí Hạ viện thì Hạ viện đúng là Hạ... tá !

Người ngoài phố cũng đang bàn tán rằng, ông dân biểu Nguyễn Minh Đăng (không phải Đền Sáng) rất i tờ rít, đã lọt vào quốc hội, mùa vô mồm không ra gì nhưng lại là tác giả bản dự thảo quy chế báo chí !

Người ngoài phố quen mắt rằng, những vĩ nhân như Hàn Tín, xuất thân lòn trên ngoài chợ, sau này làm lên sự nghiệp phi thường cả. Thì ông Diện ông Đăng đâu phải là sâu bọ lên làm người.

Vâng đồng ý lắm, chỉ tiếc các quan không theo đúng cái chủ trương của Vương Dương Minh

Trong một bài "Tập Chi" trên nhật báo Tiền Tuyến quan ba (hay tư) Tô Kiêu Ngân tạm bợ ông sáo đề cầm bút bản một tràng đàn lữa vào những anh thợ viết chuyên bốc thơm các em đào cải lương, ca sĩ mà quên hẳn những chiến sĩ kiêu hùng chết cho quê hương, xứ sở. Đồng ý lắm, đồng ý lắm.

Nhưng đó không phải lỗi của bọn thợ viết bên ngoài... cục tâm lý chiến. Văn nghệ ở đây có ai chỉ huy nổi ai đâu. Có điều, các quan biết thì các quan hãy làm trước đi các quan nêu gương để chúng em có mẫu viết lách chửi. Tri hành, các quan không chịu hợp nhất. Chúng em chờ các quan từ mười mấy năm nay. Cũng chỉ thấy các quan viết ái tình tiểu thuyết... phôi ơ tông và miễn thơ lãng mạn cùng thời sáo du dương. Có hơn gì chúng em đâu mà quan Tô Kiêu Ngân mắng mỏ chúng em khiếp quá. Thử sờ tay lên gáy xem !

KIÊN CÀNG

CUỒNG SINH

SỬA SOẠN BỊT MŨI

Trước ngày tết năm Con Khỉ, trên đất nước này, mọi thứ đều có thể treo cái bằng FORRENT. Duy chỉ có một nơi cao quý, nơi mọi người dân trút bầu tâm sự là còn giữ được tiết-trình của nó. Thưa Quý Vị, Xin nói thẳng ra là CẦU TIÊU GIAO CHỈ mà kẻ điên tặc Cuồng Sinh này được quốc dân giao phó cho công tác quét dọn để bảo tồn di sản duy nhất còn sót lại của tổ tiên.

Đã tưởng, sau cơn biến động vừa qua, trước hành động khát máu của cộng sản, mọi tiêu khách sẽ tỉnh giấc. Ai có ngờ, đầu vẫn hoàn đó. Bọn chính khỉa vẫn múa may. Bọn trùm chần vẫn bit tai, bưng mắt. Và công cuộc phóng uế lên quê cha, đất tổ vẫn tiếp tục một cách tàn nhẫn hơn, mãnh liệt hơn.

Đến nước này mà bọn ăn cắp vẫn còn can đảm cướp giật đồ cứu trợ. Bọn chính khỉa vẫn chĩa tay lãnh tiền của ngoại bang để lập Mặt trận này, ủy ban nọ. Lui tới cũng chỉ từng ấy bản mặt vô liêm-tùng sĩ, ấy lớp phần sơn đét dứa. Không khéo, hết chỗ múa, chúng lại kéo nhau vào chỗ WC NOT FORRENT thì thật là nguy khốn cho hậu vận quốc gia.

Bản tánh của Cuồng Sinh là không muốn phê phán kẻ khác. Nhưng đến nước này, không thể không cầm chổi chà đề phang lên đầu bọn vong quốc, vong bản, vong ân. Chúng nó đang tìm cách cấu kết với nhau, suy tôn nhau, hãm hại nhau. Chiến tranh... mặc. Hòa bình... mặc. Tất cả mục đích của chúng nó là tư thù và tư lợi.

Vậy, kể từ tuần sau, WC Giao Chỉ sẽ lần lượt lòi đầu từng tên một từ dưới hầm phần lên. Yêu cầu quý vị sẵn sàng bịt mũi nhưng phải mở to mắt để nhìn Cuồng Sinh tận tình quét dọn.

Hứa hẹn

CUỒNG-SINH

CHỦ TRƯỞNG CÁI CHÍNH SÁCH GÌ LỌA THẾ NÀY ?

thường cho thủ đô Saigon và các đô thị trong những tuần lễ vừa qua. Hai tháng chiến đấu của anh em Cảnh sát viên đủ mọi ngành chưa được đãi ngộ với bất cứ một hình thức nào, thì ở tại Thượng nghị viện người ta liền phát pháo đề tấn công cảnh sát bằng một trận giặc mồm không mấy lịch sự và tốt đẹp. Tất nhiên không ai cảm đoán các ông nghị sĩ to mồm nói bậy, đầy đủ an ninh và tiện nghi để đi họp, nhưng ít nhất sự nói bậy ấy có giới hạn và chẳng phương hại gì đến ai thì dư luận cũng có thể bỏ qua. Nhưng đây lại là một sự nói bậy cố ý và không đúng lúc, cho nên người ta nghĩ rằng đó có thể là một chủ trương hay một chính sách do một nhà vật hay một tập đoàn nào đây giết này để phá đám Cảnh sát Quốc gia Việt Nam trong một hậu ý chính trị nhằm triệt hạ uy tín của các người có trách nhiệm điều hành ngành này. Trong bản thuyết trình tại Thượng nghị viện, ông Phan như Phiên đã nói rằng Cảnh sát Quốc gia bắt bớ bậy bạ và đề tố ra trừng phạt ngành Cảnh sát ông đã đề nghị cúp bổng ngân sách ! Người ta có thể đồng ý nếu việc cắt ngân sách vì lý do tiết kiệm quốc gia, vì

lý do không cần thiết, hay vì lý do cần chiết giảm chi tiêu để tránh lạm phát và cơ quan nào cũng phải chịu hy sinh ít nhiều, nhưng người ta rất lấy làm lạ lổ tai khi nghe một vị thuyết trình viên nói rằng cắt ngân sách để trừng phạt ! ! Trừng phạt ai mới được ? Và lấy tư cách gì để trừng phạt ? Thật ra thì sự trừng phạt đó chỉ được xem như một sự trả thù, nhưng thù gì thì đó ai mà hiểu cho nổi ! Thù vì bắt bớ bậy bạ ? Không có lẽ như thế ? Có hiến pháp và thế thức áp dụng đâu có phải chế độ Nô đĩnh Diệm, cảnh sát có thể làm tăng muốn bắt ai thì bắt muốn giết ai thì giết ? Quốc gia này có luật pháp, có dân chủ, bằng chứng là có Thượng nghị viện có Hạ nghị viện, có các cơ chế Dân Chủ chủ dân phải chuyên chơi mà nói cảnh sát muốn làm gì thì làm ?

Cho nên lời nói của ông Phan như Phiên được một số người hậu thuẫn trong đó có ông Trần Trung Dung là cả một lối vu cáo cho CSQG và xúc phạm đến sắc phục cũng như danh dự của cơ quan này nhất là trong giai đoạn hiện tại, khi người Cảnh sát phải hy sinh toàn diện kể cả tính mạng để bảo vệ cho lãnh thổ và

tính mạng của nhân dân.

Quốc gia quận 3 và một đơn vị của quân lực Việt Nam Cộng Hòa Theo các nguồn tin được biết thì chính một Cảnh sát viên đã vì không biết cho nên có hỏi số gia đình tại nhà ông Chủ tịch Thượng Nghị viện. Nhưng khi người gia nhân cho biết đây là nhà của ông Chủ tịch thì cảnh sát đã rút lui không có một sự sách nhiễu nào cả như các luận điệu được tung ra tại Thượng Nghị viện Thế mà tại Thượng Nghị viện người ta đã khai thác vụ này và xem đó như một sự sách nhiễu tương tượng nào đó. Đáng lẽ ông Chủ tịch Thượng Nghị viện không nên đưa việc này ra thảo luận trước quốc hội mới phải, vì đó chỉ là một trường hợp rất dễ xảy ra khi ban đêm Cảnh sát Quốc gia phải có bốn phần xét số gia đình trong các cuộc lùng bắt cộng sản. Tất cả mọi cảnh sát viên cũng như tất cả binh sĩ đều không thể thuộc lòng tất các số nhà cũng như tất cả mọi nhân vật quan trọng trú ngụ ở đó thành ! Bốn phần của họ là phải hỏi. Và gặp phải nhà các nhân vật, các chính khách, các cụ Thượng thì họ đã rút lui rất lễ độ. Ngay nhà của các tư gia họ vẫn lịch sự và xin lỗi đã quấy rầy đêm hôm, sau khi xét số

gia đình, thì làm sao họ lại c thể quấy nhiễu ở nhà một vị Chủ tịch Thượng nghị viện được ! Thế mà câu chuyện xuyên tạc đó đã xảy ra và làm thành một vấn đề quốc gia, buộc ông Tổng Trưởng Nội vụ phải viết thư xin lỗi, và như muốn trở thành một đề tài cho Thượng viện thảo luận để chỉ trích thêm Cảnh sát Quốc gia. Những câu chuyện như vậy chỉ làm tăng thêm sự nghi ngờ của anh em Cảnh sát viên đối với Thượng nghị viện. Họ là những người có nhiệm vụ bảo vệ an ninh cho đô thành, mà khi đi thi hành nhiệm vụ đó, có một vài khinh xuất nhỏ nhặt như vậy đã bị đặt vấn đề, đã bị chỉ trích phản đối, còn buộc xin lỗi nữa, thì thử hỏi làm sao người cảnh sát có thể còn can đảm để phục vụ quốc gia dân tộc ?

Đáng lẽ các vị Thượng nghị sĩ phải cảm thông điều đó mới (Xem tiếp trang 8)

XIẾU THỊ CON ONG

KHÔNG TRANH KHỨA XU LY

SIÊU THỊ NHÀ NƯỚC

Thư ngỏ những người Quốc-Gia chân-chính

Thưa quý ngài,

Đã đến lúc nhân dân VN phải đánh nhanh và đánh mạnh vào đầu bẻ lủ Cộng Sản — Việt Nam ở cả ngoài Bắc lẫn trong Nam. Quý ngài còn ngần ngại gì nữa khi phải quyết tâm hành động giành sự no cơm ấm áo và an lành cho quý ngài, những người đã từng sống như số kiếp con vật dưới thời Pháp Lang Sa thống trị và trong 10 năm trở lại đây, hẳn quý ngài đã bao phen bị mất ăn mất ngủ bởi bọn vong quốc đi làm tay sai cho đế quốc Tàu Đơ vĩ đại và Nga Đơ vĩ đại.

Quý ngài hãy đánh vào đầu và đánh thật mạnh con cáo già nô lệ mang tên HỒ CHÍ MINH tự NGUYỄN ÁI QUỐC, hiện đang ngày đêm toan tính xâm lăng lãnh thổ miền Nam của quý ngài, nơi đã được mệnh danh là vựa thóc VN.

Già HỒ không còn xứng đáng mang trong người giòng máu VIỆT, quý ngài phải loại ngay tên phản quốc gian manh này ra khỏi giang sơn gấm vóc mến yêu.

Hỡi quý ngài, những người tự nhận mình là dân VIỆT, hãy nung ý chí quyết cường, giương to đôi mắt hời hợt những ngày máu và lửa đã qua và nên sáng suốt nhận định những ngày sắp tới. Quý ngài phải gạt bỏ mọi tư lợi nhỏ nhen, dẹp lòng tự ái để cùng nhau vùng dậy mạnh như trăm ngàn ngọn núi lửa, vùng tay đánh mạnh vào đầu già HỒ từng quả thối sơn, đừng sợ đau tay mà bỏ lỡ một cơ hội vàng son duy nhất trong giai đoạn quyết liệt này. Bằng không, hành động buông xuôi của quý ngài cũng đủ tố cáo quý ngài là khiếp nhược, đê hèn và vong bản.

Quý ngài làm cách mạng ư? Được lắm! Tôi thực tình mừng thấy quý ngài có óc cách mạng. Song thử hỏi quý ngài «cách mạng» được những gì? Thực trạng xã hội trước mắt đã cho tôi thấy quá rõ về «tính chất cách mạng» của quý ngài rồi! Bởi vì ngôn từ và hành động của quý ngài không đi đôi với nhau, rõ là những hành động chính trị xu thời của quý ngài nó không xa hình ảnh một thằng ghê ngứa mặc áo lụa, cốt che đậy thực trạng bên trong.

Tôi thấy không cần phải có những buổi hội họp, tuyên bố, phát biểu... của quý ngài ở những rạp chiếu bóng, cải lương như trong quá khứ. Tôi tin chắc rằng những hành động anh hùng và ý chí chiến đấu của các chiến sĩ VIỆT không có ở trong đây. Quý ngài cần gì phải tuyên bố trước việc làm của mình? Quý ngài hãy tự bỏ những thói quen tật xấu đó, cần noi theo gương ác chiến sĩ ngoài trận tuyến, nơi đó có anh, em, con, cháu... của quý ngài. Hãy tự vấn lương tâm mình và nghĩ đến những sự hy sinh không tuyên dương của anh, em, con, cháu... của quý ngài. Quý ngài phải tự biết điều đó trước hết!

Hỡi những người được gọi là trí thức khoa bảng!

Quý ngài là bậc thầy mẫu mực và có một địa vị ưu thế trong xã hội loạn lạc này, giàu sang vinh hiển hẳn quý ngài có thừa, lẽ ra quý ngài phải là những chiến sĩ tiên phong và gương mẫu trong cuộc chiến tranh đẫm máu hiện tại. Vận mạng quốc gia, tổ quốc sống còn là tùy thuộc vào tài năng và kiến thức của quý ngài, như thế quý ngài phải có ý thức sâu xa hơn những người khác,

am tường cuộc chiến và tự hạn chế những nhu cầu cá nhân và dẹp bỏ lòng tự ái nhỏ nhen của mình trong mọi lãnh vực chính trị, kinh tế, tôn giáo và xã hội.

Hỡi những người được gọi là nô lệ đồng tiền!

Xin quý ngài hãy bỏ ra một ít thì giờ để liên tưởng đến tiền đồ tổ quốc! Quý ngài nên làm một phát từ thiện giúp những người không may lâm vào cảnh màn trời chiếu đất trong biển khổ vừa qua. Quý ngài hãy giáng vào đầu giặc Hồ những nhát búa đích đáng như thế đánh một thằng ăn cắp. Những bữa ăn cao lương mỹ vị của quý ngài thực sự giáng tiếp chửi vào mặt những người dân đang lánh nạn giặc Hồ. Quý ngài hãy hy sinh một số tiền thừa để thoa dịu những vết thương xã hội đang tới thời kỳ bộc phát trầm trọng.

Hỡi những người công bộc của đại chúng!

Quý ngài làm việc cho chính quyền, tháng tháng lãnh lương, ngày ngày đến sở, việc công của quý ngài không lấy làm nặng nhọc song nó cần nhiều thì giờ, thế cho nên sự hiện diện của quý ngài tại công sở là «cho» những thì giờ đó!

Chiến sĩ đã hy sinh máu xương nơi chiến trường quá nhiều rồi, quý ngài hãy tự vấn lương tâm, cố gắng hơn nữa trong nhiệm vụ mà chính quyền đã trao phó. Quý ngài được sống an nhàn nơi hậu phương, còn gì vinh hạnh bằng!

Chiến dịch chống giặc Hồ có hiệu quả và đáp ứng đúng nhu cầu nơi hậu phương đó là những bộ óc sáng tạo và bàn tay cần mẫn của quý ngài nơi công sở.

Hỡi những người được gọi là đại diện cho dân!

Quả thật đến giờ phút này quý ngài hãy còn phân bội nhân dân và tổ quốc! Quý ngài mãi mê trong niềm dục vọng nên đánh trống lảng những điều cam kết của quý ngài. Trước sự mất còn của đại chúng, quý ngài vẫn còn để cho lương tâm đi vắng nữa hay sao?

05 tháng trôi qua nơi nghị trường, quý ngài làm được những gì ngoài những buổi hội thảo về vấn đề lương bổng, phụ cấp và những điều làm cảm khác... mà lẽ ra quý ngài không nên bàn đến?

Trời qua 04 lần đầu phiếu của 02 nền Cộng Hòa, tôi nhận thấy những lá phiếu đã được tôi bỏ vào thùng phiếu đều phân bổ lại chính mình. Quý ngài không nhận thấy điều đó ư?

- Hỡi những người quốc gia chân chính!
- Hỡi những con tim chân chính!
- Hỡi tổ quốc!
- Hỡi Việt Nam!
- Hỡi chủ nghĩa!
- Ôi! 4000 năm!

Kính chào quý ngài.

VĨNH LIÊM

tổ ơ là tổ

(Tiếp theo trang 6)

Ôi! Muốn bỏ tổ thì thiếu gì cách. Cứ gọi ngay Tổ cha của ta là Adam, Tổ mẹ của ta là Evà. Tổ quốc của ta là Do Thái v.v... có phải là giản tiện không? Tổ ơ là Tổ, Chẳng qua là tại mấy tên Cộng sản nó lằng loằng quá nên người ta mới mượn Tổ ra xài đỡ dấy thôi.

Dù sao chúng con, những

thằng dân Giao Chỉ thứ thiệt nhất tâm tin tưởng vào sự hiện hữu của Tổ, Không nghĩ ngờ, không biện luận. Chúng con mến Tổ, yêu Tổ... và xin Tổ chứng giám lòng thành mà vật chết mẹ mấy cái giống vong bản đó đi cho đất nước sớm thanh bình bình, dân tộc sớm vinh quang. Tổ ơ là Tổ ơ! Tổ đã không chịu vô... giáo dục thì xin ông Thông tin lo cho với.

HỒI MÃ THUƠNG... HÀN

Nghiep báo... đời!

Bắt giầy thép, lòng nghe mừng hóm,
Chộp tin này, vội túm đem về.

Chắc là chủ nhiệm khỏi chê,

Kéo ra ông thưởng cà phê tám đồng.

Nghề làm báo, chạy rong, chạy rượt.

Đời phóng viên, căng bực, tai nghe.

Hết đi bộ, lại lên xe,

Hết vô phủ... tới gốc me cay ghen.

Nghề tin lạ, ngày đêm bắt kẻ,

Tóc mền kêu má trẻ đưa tiền.

Một, hai trăm cũng giao liền,

Hồng đưa, tao sẽ có quyền bóp tai.

Vì nghề nghiệp, oánh «mày» bỏ ghét,

Muốn được tin, phải thét cho... oai.

Chờ hồng, vợ nó dần ãai,

Bo bo tù áo khỉ hoai, khó chơi,

Không hay có, đề rồi tỉnh lại,

Móc ra chừa, nói đại tao nghe.

Phóng viên phải lụy vì nghề,

Vợ con phải... sợ, mà nghe lời chồng.

Tay chộp bạc, căng đồng một nước,

Chạy săn tin, bắt được mừng ghê.

Tin này sốt dẻo «ba chèo»

Báo mình ăn đứt, bạn bè phục lâu.

Ông chủ bút, vừa mừng, vừa sợ,

Mất đọc bài, mắt ngó thẳng tui.

Đặng lên bản tờ hôm tươi,

Nhưng đời tờ báo chắc... hui nhị tỵ.

Tức bẻ ngược, ngồi lì một chỗ,

Bao công trình, đem đồ xuống sông.

Kêu Trời! Trời cũng khóc ròng,

Kêu Bà Kiềm Duyệt, cũng hồng trả lời.

Thôi tại thế, thì thời phải thế,

Chẳng tại sao, với lẽ tại sao.

Một là báo bán lên cao,

Hai là thất nghiệp đưa đầu vợ cui!

Uống «xây nại» cno duì lên chút,

Hãy bỏ đi buồn bực cái nghề.

Lời ông Tông... mờ võ về,

Đi nhà vợ hỏi? — Buồn ghê là buồn!

TỬ KHỜ

1 — Xin lỗi với vợ nhé, vì đã phạm thượng dám gọi má nó bằng «mày». Thì là một sự gan dạ phi thường... tình.

Thương
thờ chủ
trương cái
chính sách
gì lạ thế
này?

(Tiếp theo
trang 7)

phải chứ đâu chỉ vì một chút tự ái vì bị hỏi sỏ gia đình mà lại phần nộ đến thế? Ngoài ra cũng cần phải nhận mạnh rằng luật pháp đâu có cấm việc xét tờ khai gia đình ở các tư gia của quý vị Thượng nghị sĩ hay Dân biểu? Quý vị chỉ được bảo vệ ở nghị trường và quyền bất khả xâm phạm chỉ dành riêng cho cá nhân quý vị, còn việc xét sỏ gia đình là một biện pháp chung cho an ninh quốc gia thì không một công dân nào có thể khước từ được?

Với những sự kiện trên, người ta thấy rằng tại Thượng nghị viện như đang một mặc cảm đối với ngành Cảnh Sát Quốc gia, Và người ta đang tự hỏi đó là mặc cảm gì. Hay một số nhân vật đang muốn lợi dụng điển đàn Quốc hội, để có thể rửa những mối hận cá nhân, để đó mở một cuộc chiến dịch mà người ta xem như là một hình thức trả thù khi họ không thể làm gì được trên nhiều phương diện khác! Và có lẽ nào Thượng nghị viện chỉ là một nơi như vậy, và nếu như thế thì còn gì là thể thống của quốc gia và của nền đệ nhị Cộng Hòa này?

TỰ SÁT

truyện dài

Lữ Hồ

1

— Thưa bác. Chắc con phải chết mất.

Dũng nói chậm rãi, đôi mắt vẫn không rời những giọt café đang giọt chậm trong cốc như những giọt lệ đen.

Ông Phúc không trả lời. Ông bình tĩnh nhồi thuốc lá vào pip. Thong thả rút chiếc quẹt hơi, châm lửa chậm rãi, hít sâu, phun khói...

— Làm sao chết được ?
— Dạ con sẽ tự sát ?
— Tự sát bằng cách nào ?
— Con uống thuốc ngủ.
— Bao giờ uống ? Định chết ở đâu ?

Dũng cau mặt. Hai bàn tay dẹt vào nhau :
— Con xin bác đừng đùa dỡn trước sự đau khổ của con.

— Đùa dỡn, Chính con đã đùa dỡn với bác. Đùa dỡn với sự sống. Đùa dỡn với sự chết. Chẳng lẽ, chỉ vì con Thúy đó lấy chồng mà con tìm cái chết ngay sao ? Thật tình mà tự tử là lối giải thoát lạc hậu và hạ cấp lắm. Cách trốn đó chỉ nên dành cho kẻ vô học. Con là một sinh viên cao học luật, con đồ tú tài Triết học, lẽ nào con lại nhắm nhĩ thế được.

— Nhưng thưa bác, Con không chịu đựng được nữa.

— Chịu đựng, Chịu đựng thế nào được ? Con chưa đau khổ lắm đâu. Đau khổ mà còn khỏe được là chưa khổ. Vui mà còn cười được chưa phải là vui cực độ. No mà còn ăn thêm được... thì sao lại gọi là no ? Con lãng mạn quá ! Bồng bột quá ! Hãy nghĩ xem. Nếu Thúy có bỏ con thì đó là điều may cho con. Một người có máu phụ tình thì trước sau gì họ cũng bỏ mình. Thà họ bỏ mình sớm khi chưa cưới hỏi, chưa nên vợ nên chồng. Chứ sau khi lấy nhau rồi mới bỏ nhau thì mới nguy khốn. Nàng bỏ đi sớm như thế là may cho con. Hãy mừng đi, Đừng nghĩ bậy.

— Nhưng thưa bác, Đây là mối tình đầu của con.

— Ai chẳng biết, yêu một người mà không lấy được là khổ nhưng đâu có khổ bằng phải sống trọn đời với một người mà mình

không yêu. Con có thể khổ sở một phần vì sự ra đi của Thúy. Nhưng với con người tham danh, vụ lợi như thế, coi nhẹ tình yêu như thế, liệu con có thể sống chung đến bạc đầu hay không ? Nó bỏ con sớm là may cho con. Nó đã thành thật khi nhận thấy gia cảnh của con không đủ cung phụng cho thói xa hoa của nó. Thúy đã làm một việc phải, không đối trá. Con nên biết ơn nó và... quên đi, con cũng đừng cho bác chủ quan. Trước kia, bác cũng đã gặp chuyện linh kinh như thế, Bác cũng đã định tự sát... Và sau cùng nhờ một duyên may, bác đã không chết và sống tới ngày nay với một vợ, bốn con... và con thấy đó ! Rất hạnh phúc.

Dũng ngược nhìn lên Ông Phúc vẫn đứng ở cửa sổ. Mái tóc hoa râm. Cái pip ngậm chéo lên miệng. Sau lưng ông có một khoảng trời xanh cao vút. Đám mây trắng nhẹ nhàng trôi qua. Dũng cảm thấy phơi phơi như mái tóc của Thúy... của người yêu đã mất. Đôi mắt Thúy bỗng hiện ra trong hình ảnh linh động. Nó sâu thẳm và đắm đuối, thêm một chút đau đớn. Tim mắt ấy đã có lần xuyên sâu vào trí tưởng Dũng. Đọc được những tâm tưởng đau mê đầy vị kỷ của anh, Ông Phúc đã có lý khi nhân xét về tâm tính của Thúy. Lời an ủi của ông vẫn không đủ sức mạnh giúp cho anh hết đau khổ.

Trên thực tế, Dũng, đứa con mồ côi từ ba tuổi, lớn lên dưới sự đùm bọc của ông bác nhiều từ tâm và học thức. Ông Phúc là người lạnh lùng nhưng lại có những tình cảm bao dung và sâu sắc. Dũng chưa hề được gần gũi ông, cả những khi bị trừng phạt vì có lỗi. Bà Phúc, người mẹ lắm lời và ích kỷ như hầu hết các bà mẹ cũng không hề hẹp lòng với Dũng. Bà đã dành hết sự cố gắng vào việc lo lắng cho chồng, cho con và Dũng cũng no ấm nhờ lòng ích kỷ cần thiết đó. Dù Dũng là em trong gia đình nhưng vì lớn tuổi hơn bảy con ông Phúc nên cả nhà đều coi anh như anh cả.

Sự thật Dũng đã hiểu ông Phúc như thế nào mới dám đem chuyện tình duyên dang dở của mình mà thộn thờ. Với người khác, chắc chẳng bao giờ anh dám thổ lộ.

Biết đâu người ta chẳng chỉ vào mặt anh và nói : Mày là thằng nhờ vô lương tâm, vô giáo dục, Cha mẹ mày mất đi. Ai nuôi nấng mày nên người. Bây giờ, lớn xác mày đã trả ơn cho ai chưa mà lại chỉ đi lo thất tình... Nghĩ tới đó, Dũng cảm thấy mình có lỗi với ông Phúc, bà Phúc với đàn em, Đành rằng, chẳng bao giờ ông bà Phúc sơ hở khiến cho Dũng phải tủi phận. Nhưng trong cái bóng bệ của tuổi trẻ, Dũng đã quên mất. Anh quên rằng, ngoài thân thể, tất cả những gì anh có đều do ông bà Phúc đem tới, kể cả tình yêu với Thúy. Thúy là cháu bà Phúc. Thúy là con một đại thương gia ở Ba Xuyên. Thúy trọ học tại nhà bà Phúc, đi ruột của nàng. Cảnh sống chung qua bốn năm tại đây, Dũng và Thúy đã đi vào tình ái mà không hay biết. Đến nay, Thúy bắt ngờ về quê nhân lễ hội của một Thiếu tá quân y. Dũng mới cảm thấy mình đã yêu sâu sắc và thất vọng nào nê. Cốc café thứ bảy còn giọt trước mắt. Ông Phúc, với gương mặt lạnh lùng cổ hủ vẫn im lặng đứng tựa cửa sổ nhìn anh. Dũng chợt thấy xấu hổ ghê gớm. Dũng không hề có những dẫn dắt dễ dàng như người khác. Tâm hồn anh có động lại, kết tinh lại như làm tất mọi cảm xúc. Ông Phúc vẫn đứng nguyên ở vị trí.

Ông hiện hữu trước Dũng như một nhà tu hành lặng đợi lời thú tội của tín đồ. Thái độ im lặng của ông làm tăng thêm tấm lòng quảng đại của người cha, một người tôn trọng tự do tuyệt đối của tha nhân. Trong lúc này, người khác có thể la hét, mắng mỏ. Ngược lại, ông Phúc với môi cái nhìn xa xăm như muốn lắng nghe những tình cảm đang dờ dờ, xô ngã trong lòng Dũng dưới nhất chêm sắc bén của lý trí. Chẳng phải vì ông sợ nặng lời khiến Dũng có thể liều lĩnh.

Không. Dũng hiểu ông bác lắm. Từ lâu, ông đã tự coi mình là người bạn lớn tuổi của đứa cháu. Ông vẫn coi Dũng là một con người, một con người trưởng thành với trí tuệ, lương tâm và có ý thức trong mọi hành động. Ông đã không mặc cảm, đem những thất bại về công danh, tình ái trong đời mình kể rõ cho cháu nghe. Đôi khi Dũng chỉ trích, công kích tàn

nhẫn, ông vẫn bình tĩnh và kết thúc bao giờ ông cũng nói : "Đấy chứ mày cứ nói thánh. Để rồi xem." Và bây giờ thì Dũng đã nếm và đã thấy. Anh nhớ câu này ông Phúc đã nói khi anh bị rớt năm thứ nhất : "Đời là một bi kịch cho ai mới nếm phải nhưng cũng chỉ là một hài kịch cho ai nghĩ lại mà coi". Bên cạnh cái sắc bén về các vấn đề chính trị, xã hội, văn hóa; ông Phúc còn luôn luôn ca ngợi tinh thần siêu thoát của lão Trang. Ông thường nói với Dũng : "Nguyên công Trừ quá nặng nề nên chặt hẹp. Cao bá Quát quá xuất thế nên vu vơ. Nếu cộng cả hai thì hóa ra Chiêu lý... tu sĩ, thi sĩ, tráng sĩ... tuyệt diệu".

— Thế nào ! Nhất định phải chết chứ ?

Câu hỏi bất ngờ của ông Phúc nổ vào tai Dũng như một họa châu, toé lên trong đêm. Dũng dò mắt. Thì ra, những tư tưởng cũ đã xâm chiếm và niếm đau khổ của anh đột nhiên xa vắng. Dũng nhận điều thuốc lá châm sẵn từ tay ông bác. Ông Phúc đi ra, đóng cửa. Dũng một mình gác hai chân lên, nhìn đăm đăm làn khói vươn cao. Bất giác anh nín hơi, thờ ra những vòng khói tròn nổi nhau bay cao, bay cao và... tan biến.

2

Tiếng hồ hét dưới đường mỗi lúc một âm ỉ. Dũng không nán được nữa. Anh bật dậy vừa bước tới mở cửa sổ. Những hàng dây thép gai đã kéo chặn hai đầu đại lộ. Một toán thanh niên đang là hét, dơ cao cái biểu ngữ chống chánh quyền. Tiếng còi xe chữa lửa rú lên. Mọi người chạy loạn xạ. Mấy anh khách trú hồi hả kéo vội cửa sắt. Đã một tháng nay, ngày nào ở Saigon cũng chứng kiến từng ấy chuyện. Biểu tình, rượt đuổi, Linh tới chộp lên xe... rồi cứ thế, ngày này qua ngày khác, không khí chín đần như chùm nho phân nộ. Dũng chưa kịp rửa mặt thì Thành và Đại đã tới :

— Thế nào, cậu đã sẵn sàng chưa ?

Dũng tiếp tục đánh răng. Không đáp. Hai thanh niên tới cửa sổ. Tay họ vung mạnh một nắm truyền đơn. Những tấm giấy bay toí to, dọi lên đầu đám đông trên Đại lộ. Mấy anh cảnh sát trừng mắt, nhìn lên. Thành đóng cửa. Dũng gắt :

— Các cậu làm thế. Cảnh sát leo lên đây nó tùm hết sao ? Lũn ăn cầu thả thế ?

— Sơ đếch gì chúng nó. Bắt thì bắt chứ.

Dũng vẫn tìm thấy trong lớp bạn trẻ của anh những hành động ồn ào, sôi nổi như vậy. Họ háng lắm. Họ đi tới hiềm nguy, hùng hục như cái máy ủi đất. Cả một nguồn sinh lực sôi động, dồn ứ lúc nào cũng căng thẳng chực vọt trào lên. Chỉ cần một sự khích động khéo léo là đã có khối người đổ ào xuống như đồng thác. Mỗi lần nước thác đổ xuống là lời cuốn hết rác trôi, cuốn luôn cả người nhưng đám bùn nhơ ở đáy hầu như vẫn tồn tại. Sau chuỗi ngày tham dự vào cuộc đấu tranh, Dũng đã dần dần thấy rõ kết quả đối nghịch đó. Thay vì, phải gạt sạch đám bùn nhơ trong xã hội, các cuộc nổi dậy ồn ào chỉ đưa tới sự đổ vỡ của những tảng băng trên mặt mà không thể nào thấm sâu để tiêu diệt tận đáy những trở lực. Dũng đã đôi lần góp ý kiến. Không ai nghe cả. Chân tay, mồm miệng đã thay cho trí óc. Khối cảm đoán ăn ứ, dồn nén lâu ngày chỉ chờ để đưa tới tan nát. Người trẻ hôm nay chỉ cần há dạ, mắt lòng. Họ không chấp nhận sự tính toán. Không chấp nhận viễn kiến. Tất cả phải là hiện thực.

Hiện thực tới mức độ thỏa mãn cảm giác — Khoái chí, thích mắt, bớt ngứa ngáy chân tay hết đến rách cò. Đấu tranh trở thành một thứ kịch đồng nhạc tập thể ở at và gay gân. Tất cả những người trầm lắng đều bị coi là hèn nhát. Tất cả những người kinh nghiệm đều bị coi là rụt rè, xuống dốc lạc hậu. Xã hội đã chuyển từ nhịp ba phong lưu, đài các, sang nhịp một tiếng bạc ầm ỉ. Giữa thế giới ấy, mẫu người suy tư, mẫu người sáng tạo phải nhường chỗ cho con người hành động, con người háng máu. Dù thế. Dũng vẫn chưa thấm mệt.

(Còn nữa)

ánh mắt trông theo

«Em héo tuổi hoa giữa phố phường
Giữa khi cuộc sống phải lên hương
Mà không ám áp niềm tin tưởng
Em ạ ! Nhớ còn anh mến thương»

ĐOÀN TRỌNG THU

Gia Định, 12-12-1967

Em Đường thân mến,

Bây giờ anh đã có vợ con, có số gia đình, có căn nhà đủ tiện nghi tuy là nhà đi mượn, có xe hơi, có một vài cuốn tiểu thuyết bày bán, có nhiên chỗ anh làm trả lương hậu. Mỗi tháng anh kiếm trên năm chục ngàn. Đời sống của gia đình anh tương đối khá giả. Anh đã dám nghĩ đến tương lai của các cháu bằng cách mở cho mỗi đứa một tương xứng mụctiêu kiệm, tháng tháng gửi vào đó vài ngàn bạc để lớn lên các cháu ăn học đến nơi đến chốn, khỏi ăn hạn dang dở học vẫn như anh hay thất học như em. Anh cũng đã dám nghĩ đến ngày anh viết xuất bản để dưỡng già. Bề ngoài, anh đời học nhiều lắm, chẳng khác gì con mèo già hóa con cáo. Nếu em gặp anh, chắc em sẽ ngỡ ngàng.

Nhưng em đừng bao giờ ngỡ ngàng, một lần nào đó, nhớ may mắn anh em mình được gặp nhau, Vì tâm hồn anh vẫn là tâm hồn của tâm năm về trước, của những ngày sống với em dưới chân cầu Tân Thuận. Anh còn nhớ, còn nhớ tất cả. Từ những điều thuộc lẽ lẽ lời những viên thuốc Aspirine, em đã mua cho anh những đồng bạc đi ăn cắp của em. Những đồng bạc đó anh không hiểu đã đưa em đi về đâu? Tể Bản, Trại Giáo Hóa, khám Chí Hòa hay nghĩa địa? Song anh hiểu, anh hiểu thâm thía rằng nhờ những đồng bạc đó, ngày nay anh đã nên người, một người chưa làm giúp xã hội việc gì tốt đẹp nhưng chưa làm xấu xã hội.

Em Đường thân mến,

Không có gì thay đổi ở tâm hồn anh cả. Dù hôm nay anh viết báo hoặc ngày mai, số phận đưa đẩy anh làm chính trị. Anh làm chính trị, anh vẫn hãnh diện kể cho nhiều người nghe chuyện anh đã sống cùng các em chuỗi ngày thật hạnh phúc, thật thắm trong căn nhà lá tồi tàn dưới chân cầu Tân Thuận. Những kẻ bầu cử lấy hiện tại huy hoàng, chối bỏ những dĩ vãng buồn của mình là những kẻ hèn. Những kẻ ấy nhan nhản ở cuộc đời, họ cũng cố tìm ra sự hãnh diện, em Đường ạ! Anh thì không cần tìm kiếm. Các em, nhất là em đã cho anh sự hãnh diện,

Anh nhớ suốt đời anh những ngày sống bên em bị thộp vô bát, bị đánh xưng và mặt mày. Vì tội đê đui. Em móm túi nuôi thân

em, nuôi mẹ em mù lòa, nuôi cả anh ốm thu... còn gần chết. Mà anh và em có tình ruột thịt gì đâu, Chẳng ai biết, dưới chân cầu Tân Thuận có những ranh con ăn cắp nghĩa hiệp, ăn cắp giúp người thế, em nhỉ? Anh khỏi ốm đau nhưng em và thằng Khải bị tống vào trại Tể Bản. Ai bảo hai em thương anh, muốn anh được tâm bồ bằng cam tảo?

Em Đường thân mến,

Em đi Tể Bản, anh cũng bỏ đi xa tìm việc làm. Mấy tháng sau, anh mang tí tiền cơm về cầu Tân Thuận. Thì mẹ em đã chết. Còn em biết vô âm tín. Anh hỏi bọn thằng Hội, thằng Quới, chúng nó bảo em được ra đưa đám má em rồi trốn luôn. Hồi ấy, anh chưa biết viết văn nên không dám hứa hẹn gì với em cả. Bây giờ anh đã biết viết văn thì chẳng được gặp em.

Thỉnh thoảng, anh vẫn qua cầu Tân Thuận. Anh đứng thật lâu nhìn khu nhà cũ của chúng ta. Khu nhà cũ còn tồn tại y hệt ngày xưa. Nó giống tâm hồn anh, không mấy may thay đổi. Tâm hồn không thay đổi thì được chứ cảnh nghèo khổ, đói nát không thay đổi thì không được. Chúng ta đã già từ nơi đây, kẻ phiêu bạt như em, kẻ cố định như anh. Anh hy vọng các em đều cố định ở một phương trời xa cầu Tân Thuận có số gia đình, có vợ con, có việc làm để... quên hẳn anh.

Các em có quyền quên anh, Nhưng anh là người có học hơn các em một chút, lại làm nghề viết văn, anh không có quyền quên các em, quên kỷ niệm tủi nhục của chúng ta. Anh vẫn nhớ căn nhà của chúng ta. Căn nhà ấy, các em biết không, lúc này những em khác bằng tuổi các em đạo xưa, đang sống như các em ngày xưa. Bớt đâu, chúng nó chả đang nuôi một người ốm đau như anh. Nước chúng ta đã có thật nhiều cách mạng. Mà vẫn để trẻ con bơ vơ kiếm sống bằng nghề ăn cắp.

Em Đường thân mến

Vì thương căn nhà cũ, thương cuộc đời cũ, thương cả cuộc đời mới dưới chân cầu Tân Thuận; anh mới viết truyện này để ơn em, để ơn các em đã nuôi anh khỏi ốm gần chết, chẳng ai cru mang. Em ở đâu? Anh cầu Trời khấn Phật em đừng ở Tể Bản, Chí Hòa, Côn Đảo... Làm cách nào truyện của anh đến với em? Để em được khóc...

DUYỄN ANH

MỘT

TÂY lớn nhất hả?

— Ừ.
— Vậy năm đồng không ngó tây.
— Ông quay.
— Theo cái chơi.
— Loại vài thằng ra mới "chơi" với tây được. Tổ thêm mười đồng cho nó ngó tây.
— Mẹ mày, sếp mà dám qua mặt tây à?
— La chứ sao!
— Xe thô mộ chạy đua xe với Hoa Kỳ.
— Kệ ông.
— Bỏ.
— Vẫn không thèm ngó tây, theo mười đồng, tổ thêm hai chục nữa.

— Đồi cầu "líp" sức mấy ông bỏ. Theo đó.
— Vất tiền vô.
— Rồi, tây kéo đi.
— Sập của mày đây rồi.
— Tây của mày đây rồi.
— Đây bụng tưởng cầu, hóa ra xì. Con xì lạng nhách.
— Nè, đừng giả dờ. Mày tây xì, trúng tây còn vờ.

— Xi thì ông đã tổ ngược. Đã vậy, ông trúng tây đó, hai "choạc" nhẹ nhàng, chờ chúng mày tổ.
— Theo đờ vất vả.
— Tao "ở" năm tí nhé?
— Đưa tiền đây.
— Có ngay.
— Kéo đi.
— Được mùa tây, tui mày ả! Ông đầu thích... tây. Ông thích con chó sòm cơ.

— Sắt! Trắng bụng mà sắt thì ừc học máu.
— Bối. Suốt, suốt...
— Đánh cho mày hết mua suốt. Năm "chịch" cơm thôi.
— Theo.

— Bối sáng như gương, phải cho đôi sập thì mình mới tóm được chú bối. Đòi tây mà tây chết. Chưa chắc nó đã tây xì. Tổ thử một "bóp xem sao."
— Có ngay. Thêm hai "bóp".
— Chạy.
— Đăm cũng sáng mà đôi sập chạy.

— Thuốc thánh à?
— Tao hùn với.
— Bỏ đi tám.
— Thêm ba bóp nữa.
— Tây gặp xì gì chả chết.
— Ông ăn chắc, nín mày một nước, Theo thôi.
— Rút đi!

Ván bài chỉ còn 2 đũa. Chiếu bạc via hề tới phút quyết liệt. Bọn châu rìa nhìn đồng bạc, mắt sáng rực. Mấy đũa bị văng ngời bình luận rất xôm. 2 kẻ chiến đấu bám ngón tay cái vào cái lỗ nhỏ của quân bài ma tưởng nát ra. Mồ hôi chúng cùng lâm râm trên trán. Hội người mắt nhìn địch thủ, khe khẽ ngón tay cái nhích xuống một chút.

— Rồi vật con bài!
— Gâu gâu!
Bọn châu rìa nhanh nhao:

— Ba con chó rồi. Không ba chó thì cũng lưỡng phe.

Dậu có vẻ thất vọng. Quân bài dưới con bài ma của nó là quân bài hình. Chưa biết đâm hay bối. Đăm thì Đậu thua vì tây nó là quân bối. Đậu mơ ước quân bối.

Chỉ bối mới hạ được thằng Hội và "rửa nhục" canh bạc tối hôm qua. Tây Đậu run run hăm răng nó "rửa" kẻ kết. Đậu... dần con bài ma. Nó thờ phào sung sướng:

— Bối.
— Và hả hề?

— Không tổ thì sao vớ được thằng bối. Suốt không có, chỉ có lưỡng phe tây, bối thôi. Cũng phua nhưng mà khoái. Khoái ở cái chỗ mua bối nó lên đứng bối.

Hội đã nghĩ nó ầu chặc cười khây:

— Ba gâu gâu cũng dớp mà lưỡng phe xi cầu cũng dớp. Đánh ít ăn thêm. Hai "bóp" nữa.

Dậu vờ bóp trán, suy nghĩ:
— Mày dám thẩu cáy lăm à?
Tây mày không phải "con đi" đem đầu ông ra mà chặt.

— Thử đi sẽ biết.
— Tổ thêm ba "bóp".
Hội mở cờ trong bụng, liệng nh. anh ba trăm bạc ra và nói cộc lốc:

— "Ta pi"!
Nó đặt sập bạc của nó bên đĩa bài rồi xuôi tay ngồi xôm như sưa soạn vợ tiền. Đậu lè lưỡi liếm mếp:

— Đếm xem?
Hội đáp gọn:
— Đếm con mẹ gì, còn đó bày "bò" rười.

Dậu đếm tiền của mình. Nó hátt nhẹ đầu:
— Tao dư một ngàn. Bớt rồi đó, khỏi xem tây mày, anh ba bối.
Nó lại tây của nó lên. Cả lạng "ò" một tiếng chưa dứt nổi thất vọng của Hội lên niềm vui của Đậu.

Kể được bạc quờ đồng bạc vào lòng mình. Nó xếp giấy trăm riêng ra một xấp rồi nhét vô túi quần. Đậu che mặt thẳng châu rìa "cỏ vớ" nó mỗi đũa vài chục lẻ. Và đứng dậy, vươn vai:

— Ông nghĩ chơi.
Đám bạc văng tục chửi thề tia lia.

— Ăn bàn à?
Đậu rướn người cho rần xương cốt:
— Ăn non chứ đâu có ăn bàn.

Hội từng mắt nhìn Đậu. Nó muốn gây sự với Đậu. Nhưng đêm qua nó đã "ăn non" khi Đậu gần cháy túi. Thành thử, con nhà Hội chỉ còn nước buông hai tiếng!
— Đ. má!
Đậu hátt hàm:
— Mày chửi ai đó?
Hội nhò nước miếng.

— Ông chửi ai mặc cha ông. Mày có má hay sao mà động lòng?
Đậu thấy đau nhói ở tim. Bọn trẻ cùng tuổi nó, cùng một nghề như nó, cùng sống trên vỉa hè như nó đũa nào, cũng bảo chúng nó có mẹ, có cha. Chỉ riêng Đậu là không biết cha mẹ nó ra sao, ở đâu. Một lần tâm sự với Hội, nó thú thật nó không có cha mẹ. Đậu xuất thân từ một xóm diếm. Ai sinh ra nó, nuôi nấng nó, nó không

hề biết Năm tuổi nó là được đứn' đầu ngó canh lính. Nó nhớ những ngày canh lính như những nhà dấn nổi tiếng nhớ kỷ niệm ấu thơ của đời mình. Người đàn bà nhận là má nó có hàng chục đứa con bằng tuổi nó vừa trai vừa gái Bà ta mập mạp đầy đà. Khuôn mặt tròn và nhiều vết sẹo. Hàm răng vàng sáng chói. Tiếng bà ta the the. Bà ta chửi bới luôn miệng. Trong xóm gọi bà là Năm Sẹo. Bọn trẻ kêu bà bằng má Năm.

Buổi sáng, má Năm mua cho bọn trẻ mỗi đứa một gói xôi. Sáng nào má Năm không mua xôi, bọn trẻ biết ngay rằng "đợi khứa". Má Năm dạy bọn trẻ thế. Công việc hàng ngày của bọn trẻ là làm cái giầy người từ đầu ngõ vô tận nhà. Hề cảnh sát hay lính kiểm tực xuất hiện ở lộ, đưa đầu giầy báo động cho đũa đứng cách nó vài thước biết tin. Cứ thế, tin động chuyên tận nhà thật chính xác và im lặng. Má Năm lo thu xếp ổn thỏa.

Dậu chưa hiểu má Năm sai chúng nó canh lính làm gì. Má hay dọa "Hề mãi chơi, lính vô đây thì tù cả lũ và chết đói" Bọn trẻ sợ chết đói, không đũa nào dám lơ là. Ngày hai bữa ăn, sáng gói xôi nhỏ, bọn trẻ gác lính từ mười giờ tới nửa đêm.

Dậu và anh em nó "ghếch côm" mấy năm liền. Lớn lên, má sai nó đứng xó rờ ngoài lộ hề thấy đàn ông thì cầm tay dắt đại vào tận nhà cho má Năm. Có khi, những người đàn ông làm gì đó ở trong căn nhà được chia ra thành nhiều buồng kê vữa cái giường nhỏ. Đậu ngồi chờ tin động. Đó là sinh hoạt tuổi thơ của những đứa trẻ trong các xóm tội.

Những cuộc mua bán xác thịt thường để lại những bào vớ thừa nhận, vô tội vạ. Khi những mụ phá thai tỏ ra bất lực, những bào thai quấy rầy nghề nghiệp của bọn gái điếm một khoảng thời gian. Rồi được tống khỏi bụng kẻ mang nặng. Những đứa có phúc thì chết ngay trong thùng rác bên đường hay bị kiến lùa, chuột đói giết dần trong những bụi rậm. Những đứa vô phúc được nuôi nấng để lớn lên "ghếch côm" và lớn hơn nữa mà ma cô. May lắm mới có vài đứa lạc vào cơ nhụ viện. Và cuộc đời của những đứa này cũng chẳng lấy gì làm sáng sủa. Vững bần như của xã hội càng ngày càng sâu thêm, loay rọng. Con gái nối tiếp sự nghiệp điếm của mẹ, về già trở thành tú bà. Con trai làm ma cô. Chấn nghề thì chuyên sang cướp giựt, du đảng, đâm thuê chém mướn. Một hai đứa cầm cảnh đời mình đã là những kẻ thù nguy hiểm của xã hội.

Còn tiếp)

Hàng Tuần Đọc Con Ong Đã Đành
Nhưng Hàng Ngày Bạn Phải Đọc

CÔNG LUẬN

Nhật báo lớn nhất Giao Chỉ

Chủ nhiệm Chủ bút : TÔN THẮT ĐÌNH
 Tổng Giám đốc chính trị : TRẦN VĂN ĐÔN
 Tổng thư ký : LÊ HIỀN
 Quản lý : VŨ ĐẠO DZOANH

Tòa soạn 54 Thủ Khoa Huân Saigon. Điện thoại 90.652 — 90.654

TRANG I, III, VI và VIII

TIN TỨC CHÍNH XÁC, NHANH HƠN ĐIỆN, BÌNH LUẬN NÀY LỬA, KHÔNG ỨP MỜ
NÓI TOẠC MÔNG HEO

TRANG II

NỬA TRANG CỦA LINH : Bình nhì TÔN THẮT ĐÌNH Phụ trách
 DƯỚI MẮT CHÚNG TÔI, THAM LUẬN : TRẦN TỬ
 HỒI KÝ CUỘC ĐỜI BINH NGHIỆP : TÔN THẮT ĐÌNH

TRANG IV

TUỔI NGỌC : một khu vườn của tuổi thơ ngà ngọc, của búp bê DUYÊN ANH trông coi
 PHỤ NỮ : QUYÊN QUYÊN Phụ trách
 SỨC KHỎE LÀ VÀNG : Bác sĩ mách thuốc rất kỹ lưỡng và đầy lương tâm

TRANG V

NHAM NHỜ : Phóng sự sống sượng của THẬP NGUYÊN
 GIẢI ĐÁP LUẬT PHÁP, QUÂN DỊCH, TÁI NGŨ, ĐỘNG VIÊN VẠN VẠN... VÀ
 NHỮNG BÀI PHÓNG SỰ XÃ HỘI, CHIẾN TRANH, NHẬN ĐỊNH TÌNH HÌNH. 2 TRANG
 KỊCH TRƯỞNG, 1 TRANG PHIM ẢNH MỖI TUẦN...

TRANG VII

VIÊN LINH, HOÀNG HẢI THỦY, LÊ XUYỀN, SĨ TRUNG LÀM BẠN ĐỌC SAY SUSA
 BẰNG NHỮNG TIỂU THUYẾT ĐẸP NHẤT, THƠ MỘNG NHẤT.

ĐẶC BIỆT CÔNG LUẬN THỨ BẢY
 12 TRANG 8 ĐỒNG

Chính trị, Văn nghệ, hài hước, xã hội
 CÔNG LUẬN NHẬT BÁO LÝ TƯỞNG CỦA MỌI GIA ĐÌNH VÌ AI CŨNG CÓ VÀI MỤC ĐỀ ĐỌC

BẠN SẼ ĐƯỢC TRỞ VỀ NGÀY THÁNG
HỌC TRÒ HỒN NHIÊN, THƠ MỘNG CỦA
BẠN NẾU BẠN MUA CÁI VÉ

ngày xưa còn bé

tiểu thuyết DUYÊN ANH

- Cuốn tiểu thuyết giá trị nhất của một ngôi bút được bảo đảm là thứ «vàng mười vạn xuôi».
- Cuốn tiểu thuyết của Sinh viên, học sinh, của những người đã có thời làm sinh viên, học sinh.
- Tình yêu đẹp nhất, trong sạch nhất, thơ mộng nhất chỉ tìm thấy trong tiểu thuyết «Ngày Xưa Còn Bé». Nhưng cam đoan bạn sẽ ôm bụng cười ngặt khi thấy bọn học trò tình lý tán gái Hà Nội.

ĐỜI MỚI 280 VINH VIỄN SAIGON
 XUẤT BẢN VÀ TỔNG PHÁT HÀNH
 BẠN HÃY CHỜ MUA VÉ VÀO CUỐI THÁNG 4

HỘI - HỌA

Họa sư VƯƠNG QUỐC ĐẠT gần 17 năm kinh nghiệm Sư phạm chỉ dẫn. Nếu bạn nào có bằng Tú Tài II, Cử Nhân, hoặc trình độ Cao học, nên học Hội Họa làm phương tiện xã giao, một bí quyết chinh phục sinh cảm thanh cao nhất của người Trí thức khi cần xuất ngoại.

Các vị phụ huynh, nếu thương con, em, nên chọn 1 nghề hợp ý thích, đề tương lai có 1 nghề cao đẹp bảo đảm. Trai, gái, lớn, nhỏ, đều học được.

Độc đáo dạy PHONG CẢNH trên lâm sơn dầu, vẽ bằng Dao, bay (Painting Knife) của Anh, Mỹ. Và dạy vẽ người, hoặc CHÂN DUNG vẽ trên giấy, vải, nhung, gấm, lụa. Ngoài ra, còn lớp Hội họa, Trang Trí và đủ môn Họa Đông, tây, kim, cổ. Học phí 400 đồng mỗi tháng, mỗi tuần 9 giờ. Cam Đoan : Bảo đảm thành tài 100% chắc chắn. Có khóa cấp tốc học tại nhà riêng. Hội trường Trương Lat số 53b bis, đường Lê Văn Duyệt, hoặc ở 89 đường Tô Hiến Thành, cạnh chợ Hòa Hưng, Saigon. Ghi tên Sáng, chiều, tối, kể cả Chủ nhật. Khai giảng 1-2-68.

NHA THƯƠNG CẢNG
SAIGON

DANH SÁCH THƯƠNG THUYỀN ĐẠI DƯƠNG VÀ VIỄN DUYÊN

DỰ ĐỊNH ĐIỀU ĐỘNG LÊN SAIGON
 TRONG TUẦN LỄ TỪ 13.4.68 ĐẾN 20.4.68

Số thứ tự	TÊN TÀU	Đại Diện Hãng Tàu	Thủy thác bốc dỡ	Hàng Chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cước chú
1	GODAVERY	M.M	S.T.I.C.	Linh tinh	13-4-1968	Cầu	
2	JAVA MAIL	EVERET	Sovicotra	— : —	13-4-1968	Cầu và Phao	
3	PROSPERYTY	Hạp Sang	C.Q.M.D.	Gạo Thái	13-4-1968	Cầu	
4	GALIS	Oceanic Transp	V.V Minh	Linh tinh	13-4-1968	Cầu	
5	LEVEL	Rexco	C.Q.M.D	Thịt gà đông	14-4-1968	H. Nghi	
6	NACHISAN MARU	M.M	S.T.I.C	Linh tinh	14-4-1968	Cầu	
7	REBECCA	Transocean	U.T.S	— : —	14-4-1968	Cầu	
8	SANSEI MARU	VISHIPCO	Vinashitraco	— : —	14-4-1968	Cầu	
9	KIYOMARU	Denis Freres	S.T.I.C	— : —	15-4-1968	Cầu	
10	PT. HARDING	C.R	Sovicotra	— : —	17-4-1968	Cầu	
11	ETERNITY	Hạp Sang	C.Q.M.D	Gạo Thái	17-4-1968	Cầu	

Saigon, ngày 11 tháng 4 năm 1968

TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

Đọc và cổ động :
 Nhật báo
 CHÍNH LUẬN

TIN MỚI NHẤT

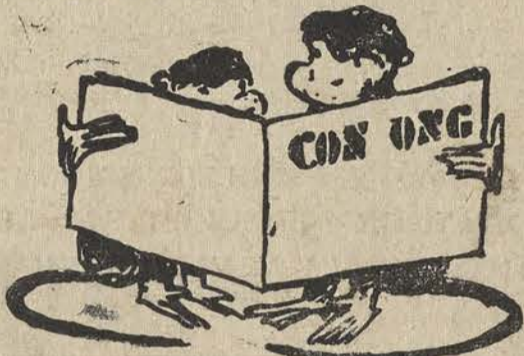
Đừng phí công tìm kiếm, khỏi lo ngại giá cả bở hênh, toàn sản phẩm ngoại hóa thượng hạng bảo đảm : Py-fa-ma, Sơ mi Tectoron (kiểu thể thao và dạo phố) Nút tay áo (double) Vớ (bỉ tất). Quần tắm, cà vạt, giày lưng v.v..., và nhiều các hàng khác rất cần dùng trong dịp Tết. Bán hạ giá đặc biệt 2 tuần lễ tại Vinh Long số 91 Võ Tánh nổi dài (cửa Phi Long Tân sơn nhất) Toàn Thịnh số 164A Hiền Vương Saigon ĐT 40.091. Cam đoan giá hạ hơn các chợ Tết và Siêu thị.

NÀ CẦU
cấm trong

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

VỤ LUTHER KING VÀ CÁI GỌI LÀ FULRO MADE IN USA

Chấy nhá hàng xóm, bình chân như vại... Không, tôi đâu có đùa nổi ích kỷ như vậy. Hơn nữa, cái chết của Tiên sĩ Luther King cũng ảnh hưởng tới đất nước Giao Chỉ không ít. Dân Giao Chỉ chúng ta đã quen nhiều với loạn lạc thì coi việc này chỉ như một vụ Fulro made in USA. Loạn ở Giao Chỉ còn phức tạp hơn nhiều. Loạn ở bên ngoài, loạn ở bên trong, loạn cả ở trong con người... Còn loạn trong gia đình thì đã có tự ngàn xưa.

Kỳ này, tôi đi phiêu lưu quá xa. Bàn cả đến những chuyện ở bên kia Thái Bình Dương. Chỉ cần những việc ở bên kia đây mới «Pia rã nê» mà cũng đã khác xa rồi, nữa là việc xảy ra, cách xa, cả một đại dương mênh mông đây sóng gió nhưng lại mang tên là biển Thái Bình.

ca của Trịnh công Sơn như Nước mắt da vàng, đồng ca với bản Niềm Đau da đen, thì sách động quân chúng xuống đường là cái chắc. Tôi xin có lời đề nghị với ông già Johnson. Hãy kinh cần mời những người có kinh nghiệm trong vụ đẹp Fulro ở Giao Chỉ sang làm cố vấn, may ra cứu vãn nổi tình thế. Thí dụ như hai ông Trương Giao Chỉ Tôn thất Đình và Vĩnh Lộc... Nếu chưa được quốc hội biểu quyết chấp thuận, xin giới thiệu cuốn sách Fulro của Trương Vĩnh Lộc. Hãy mua về mà đọc trước đi cái đã...

BẬT ĐÈN ĐỒ, VỎ TAY...

Khán giả cải lương thường ai cũng biết tới cái đèn đồ. Khi bật đèn đồ là lúc anh kép hát xuống câu vọng cổ nghe mùi dít ruết, đàn theo dưới bật từng từng. Khán giả thường vỗ tay trước khi tiếng v... còn kéo dài hay nhiều khi bằng hoàng tới nửa giây rồi mới vỗ tay. Thí dụ như câu: «Than ôi, thời gian qua như một cơn gió thoảng, thoát được bão mà thoát hết bốn năm, mặt trăng đêm rằm tròn rồi lại khuyết, mỗi ngày nào đây mà đã hết một nhiệm vụ... v... kỳ.» Xuống đến chữ «kỳ» là hết năm phút, bật đèn đồ, vỗ tay...

Ông Trương lão ở Viện Nhi Đồng chắc cũng là một khán giả Cải lương nên ông đã cho mắc một cái đèn đồ vào «mì cơ rô». Khi ông dẫn biên nào cả kẻ dè chừng, nói quá năm phút là... a le háp, bật đèn đồ, mời ông đi xuống cho được việc. Cái đèn đồ có tính chất phá hoàng, phá thói, làm cho cái đường lưỡi, dang như sóng treo, nước tuôn trào, thốt nhiên bị tắt ngấm. Kể ra cái đèn đồ ở viện nhi đồng có nó cũng vui tuy rằng không ích lợi bằng đèn đồ ở ngã tư đường phố, điều hành lưu thông, mà cũng không em ai như ánh đèn đồ trên sân khấu cải lương.

Hồi trước, ông Trương Lão có cái búa. A quên, hồi đầu thì có cái chuông. Nhưng tiếng chuông làm các ông dấn dăng ngồi khất nước, giết mình tưởng tiếng chuông đàn cả rem. Đành dẹp. Dẹp rồi mới tới cái búa. Từ ngày có cái búa thì thật tội nghiệp cho cái búa. Chẳng được ăn cái gì giết mà cứ nề tới buổi họp là thế nào cũng bị ăn đòn. Thấy vậy, ông Trương Lão thấy thương cái búa quá, bèn cho mắc cái đèn đồ vào «mì cơ rô». Vừa đỡ hành tội cái búa mà mỗi buổi họp về, bà cụ Trương lão lại không phải lấy đầu cù là, ngồi bốp tay cho ông Trương Lão. Nhất cử, lưỡng tiện là như thế. Nghe nói, từ ngày ngồi vào cái ghế đầu tiên, ông Trương lão vì tập thể thao không đều, tay phải lớn hơn tay trái nhiều quá nên đi đứng hơi có vẻ lệch người.

Tôi xin đề nghị với ông Trương lão, cùng thời với chiếc đèn đồ bật, xin cho người mang tới ông Dân đó một ly nước trà đá. Nếu còn có ráng thì thêm nữa, tặng thêm một cục kẹo Chewing gum. Nếu còn ngoan có, cứ hai người kit tờ như cứ ông đại tá dân biểu họ Đàm, khiêng ông ta xuống. Đó là chính sách «chiếc roi và củ cà rốt».

Nhưng coi chừng không lại bị tố ngược là xâm phạm vào cái thân thể «bất khả xâm phạm».

Còn ở Saigon, đất nước Giao Chỉ thì sao?... Chúng ta phải sửa soạn chiến tranh. Tôi xin đồng ý cái mục này.

Các ngài cũng cả thấy con trai, đàn ông Giao Chỉ dùng đồng xin nhập ngũ, tại ngũ. Nhưng vừa bước qua ngưỡng cửa nhà binh là làm quen ngay với cấm trại, với những đêm nằm ngoài lò cốt... Linh mới, chưa biết ngâm trang làm thơ. «trăng treo đầu súng». Linh mới, hãy còn nhiều thương nhớ gia đình. Trong khi chờ đợi lệnh tổng động viên, kính xin quý ngài xả trại cho linh, cho linh được «sinh hoạt bình thường». Ít ra, tình trạng này cũng được nửa tháng hay một tháng. Rồi sau lúc đó, lại bắt lính vào ngũ trong trại, cho tới khi... bầu xong Tổng Thống Hoa kỳ cũng được.

Tôi quen biết rất nhiều những anh em cựu quân nhân. Nhiều người, chờ tới ngày chốt mới đi trình diện. Vì rằng trình diện sẽ bị giữ lại ở trong trại thì thả rông ở lại nhà, có vết vát lấy vài ngày sống cạnh gia đình. Bởi vậy, ở các cơ quan trình diện nhập ngũ và tái ngũ, cứ đến ngày chốt là công việc chat đống, bao nhiêu người làm cũng không xuê. Nếu để cho họ ra vô thông thả, tôi nghĩ rằng sẽ đỡ vất vả cho nhiều người.

LẠI THÊM MỘT XÁC CHẾT

Sau khi Bình I Nguyễn công Khanh bị bắn, lại thêm một vụ xử bắn nữa. Đó là vụ xử bắn Chuẩn úy Nguyễn Văn Phúc.

Người dân thắc mắc rằng chỉ có linh mới phạm tội sao?... Còn những ông to đầu, nhà đầu, đầu nhơ nhỡ ở trong đám công bộc, hay đám gian thương, sao chưa thấy một ông nào ăn... đạn. Tôi nghe một nguồn tin rằng, các ông đang mang ra xử, đã vào đảng phái hết rồi. Khui các ông ra, đã có đảng các ông làm hậu thuẫn, sức mảy mà si dám động tới. Không hiểu nguồn tin này có đúng hay không... Anh Đại úy Quân trưởng Bình Chánh, đã than phiền về đảng phái nơi Tỉnh Gia Định, nhưng tôi ngồi nghe chỉ biết «kính nhi viễn chí», không dám có lời bàn. Đất nước mình đã nát, rồi đây còn nát vì đảng phái nữa hay sao?... Ông Trần Văn Tuyên đã tuyên bố rằng vì bản tuyên ngôn của Mặt Trận ông mà Cộng sản phải nhận điều đình. Đến bây giờ, tôi mới thấy thấm thía câu: dân Giao Chỉ nhờ người nhưng mà thích đại ngôn. Người ta chê mình đó, ông Tuyên ơi!...

DƯƠNG HÙNG CƯỜNG

NHẮN TIN ÔNG KHAI TRÍ

Xin lỗi về vụ hiền làm, chuyện giữa ông và anh Bùi Giáng. Nếu có dịp, sẽ viết thành minh cho ông. Xin ông đừng đố ý tới bài viết lờn lờn của tôi và tiếp tục cư xử đẹp với người viết văn. Thân.

D. H. C

CON ONG

Chủ nhiệm NGUYỄN VĂN MINH
Chủ bút THƯƠNG SINH
Thư ký tòa soạn DƯƠNG HÙNG CƯỜNG
Ngân phiếu đề tên NGUYỄN VĂN MINH
Thư từ, bài vở đề tên THƯƠNG SINH

MỘT, HAI, BA... CHÚNG TA CÙNG ĐI LÍNH.

Khi ông Tổng Thiệu đọc đến câu «xin quý vị nghị sĩ thông qua mau chóng sắc lệnh tổng động viên của Hành Pháp», tôi nghĩ rằng ông Tổng Thiệu cũng đã nghĩ ngó cái chuyện biểu quyết, thường chậm như rùa bò, của các ông trong Viện Bô lão và Nhi đồng. Phải rồi, biểu quyết lẹ lên dùm một chút chứ. Tại họa của Giao Chỉ, như lửa đốt lông mi. Cứ dềnh dềnh thì CS nó chiếm cái xứ này... mẹ nó rồi còn gì.

Làm cái Tổng động viên ngoạn mục này, ông Tổng Thiệu kể ra cũng gan dạ lắm. Nếu CS cứ lừng lờ con cá vàng, không chịu tấn công, không chịu hòa đàm, thì kể như là nhiệm kỳ sau, ông Tổng Thiệu khó mà lấy được của dân một lá phiếu. Nhưng nếu Hoa kỳ rút hết, nước Giao Chỉ mình, đơn thương độc mã, quần nhau với Cộng sản, toàn thắng như vụ Tết Mậu Thân vừa rồi thì kể như ông Tổng Thiệu đã nắm chắc cái ghế ngồi cao trong nhiệm kỳ sau.

Tình hình chính trị hiện tại, không ai biết đường đâu mà mò. Hình như ai cũng muốn giữ riêng cho mình những bí kíp để làm sở trường mà coi kẻ không có bí kíp ấy là có nhiều sơ đoán. Bên phía Cộng sản thì cũng vậy.

Sau những ngày Mỹ ngưng oanh tạc từ vĩ tuyến 20 trở lên các báo đăng là Hànội trở lại bộ mặt nhộn nhịp của một thủ đô. Chỉ cần nhìn những cảnh đó, Cộng sản cũng phải nản chí gây chiến. Sống hòa bình vẫn khoái hơn nhiều, Chiêu chiêu, có thể dụng dăng, giết em đi chơi, ta bái «minh ơi, có đi bờ hồ, cùng ta ăn kem kẹo dừa...»

Ông lãnh chúa da đen bị một phát đạn vỡ mắt khi ông đứng trên bao la khách sạn. Người bán ông chỉ biết tên là John Villard da trắng, còn hình dạng thì được tả một cách mơ hồ. Cái chết ấy chẳng có gì lý kỳ hay mang tính chất «suýt păng», như những phim gián điệp. Nhưng nó là một cái cớ để cho dân da đen nổi dậy, làm những cú nổi loạn nhà, cướp cửa và làm cho lớn chuyện vấn đề da, trắng.

Chuyện rắc rối về da trắng, từ lâu vẫn là cái đình như chốt trong thân thể hơn hai trăm triệu dân nước Cờ Hoa. Cộng sản thường tóm lấy điều đó để tuyên truyền với dân nhược tiểu, mang một cái lý luận thật thô sơ nhưng độc địa ra làm đầu đề: đây, họ vẫn nói là bảo vệ quyền lợi của... con người mà dân nước họ chỉ khác có cái màu da còn không yêu thương nỗi nhau... Người nước Cờ Hoa vì cái vụ đó, dù có mang bao nhiêu đồ la, đồ bao nhiêu máu ra gột rửa vết dơ mà vẫn không thể nào sạch được.

Tôi nghĩ rằng, cái ung nhọt về vấn đề da màu, đã thấm sâu vào lục phủ ngũ tạng người dân nước Cờ Hoa. Tôi bây giờ, trong rạp hát, trong xe buýt vẫn còn lại những di tích, ở những hàng ghế ngồi dành riêng cho người da đen. Tất nhiên không phải là những chỗ tốt. Trong rạp hát, thì chỗ ngồi của da đen bao giờ cũng theo chủ nghĩa ăn chơi nhà quê, «cải lương ngồi xa, xi la ma ngồi gần». Trên xe buýt thì là hàng ghế cuối, xe chỉ hơi nhòm lên một chút là cũng nhận được những cú xé này người.

Trong hiến pháp Hoa Kỳ cũng ghi một câu rất chậm tiến: người da đen không được làm Tổng thống. Cả phim ảnh của Hoa Kỳ cũng chỉ để cho da đen đóng những vai phi lip nhỏ, ma ri sên. Trừ trường hợp những đại tài từ như Sidney Potier hay Sammy David Jr...vv... thì không kể. Mà dân da đen thì đã giúp vào văn minh của Hiệp chúng quốc hơi kỳ. Về khoa học, về thi văn, nhất là về thể thao. Tiên sĩ Luther King cũng là một người nhận được giải Nobel về sáng kiến hòa bình. Thấy da đen nổi loạn bây giờ, người ta không trách da đen mà trách sự bội bạc của dân da trắng.

Điền đáng nói nữa là ở xứ Hoa Kỳ, người ta mua súng một cách dễ dàng quá. Súng bán công khai ở cửa hàng. Tập bán là một thứ tiêu khiển rẻ tiền. Tôi còn nghe được một câu chuyện ở xứ Cờ Hoa, một ông bố thấy mua súng già cho con chơi, giá còn mắc hơn súng thật, bèn mua cho ông lái một khẩu súng thật... Vừa tiện lợi vừa rẻ tiền...

Tưởng rằng sau vụ ám sát Tổng thống Kennedy ở Dallas, Hoa Kỳ phải kiểm soát gắt gao những người dùng súng, không ngờ vẫn thả lỏng, để đến nỗi bây giờ mang đại họa.

Ở bên nước Tây, bạn có thể quá giang xe mà đi du sơn du thủy khắp nơi khắp chốn. Ở Hoa Kỳ thì dừng hồng... Với lại đã có lời dặn của Cảnh sát, không nên bao giờ cho quá giang xe vì sợ ông khách quý đi súng vào người, đoạt mất xe, cướp mất tiền. Đây, cái xứ ấy nó như thế đấy.

Những anh Trung Cộng và Bắc Việt, thấy vụ này, có vẻ hí hửng, múa tay trong bị. Anh Phạm Văn Đồng, gửi điện văn phân ưu là cứ tìm lum. Còn anh Trung Cộng thì lớn tiếng rêu rao là vụ xử dục da đen nổi loạn, có bản ta» của các ảnh trong đó.

Xét cho cùng thì không phải là không có lý. Ba Tàu ở trên đất Mỹ hơi đông. Tinh nào cũng có một cái China town, Da đen, cũng ở riêng một khu mà cảnh sát da trắng cũng không dám vào. Chiến thuật tuyên truyền rì tai của Cộng sản vốn đã qui khiếp thềm sâu. Bây giờ chỉ cần vài ảnh vác đàn vào khu Harlem, ca vài bài